СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 23 ЖОВТНЯ 2009 РОКУ ЧИСЛО 43 VOL. CXV FRIDAY, OCTOBER 23, 2009 No. 43

На свято Покрови Богородиці Київ був справді українським

КИЇВ. – Тисячі українців взяли участь у святковій ході в Києві, присвяченій святові Покрови Богородиці і 67-ій річниці постання Української Повстанської Армії. Цього дня столиця України була і справді українською. Повсюдно звучала українська мова, лунали українські пісні, майоріли національні прапори.

Апотеозою заходів стало віче біля пам'ятника Тарасові Шевченкові і хода до Европейської площі. У ній взяли участь тисячі переважно молодих людей, а також ветеранів УПА.

Заходи мали на меті донести до влади вимогу її учасників про державне визнання УПА і присвоєння провідникові ОУН Степанові Бандері звання Героя України. Про це говорив на вічу провідник Всеукраїнського об'єднання „Свобода" Олег Тягнибок, це скандували під час усієї ходи її учасники. Київ струшували виголошувані ними гасла: „ОУН, УПА – державне визнання!", „Бандера – наш Герой, Покрова – наше свято!"

Тисячі українців взяли участь у святковій ході в Києві.

Учасники ходи виголошували патріотичні гасла.
Фото: Олександер Вівчарик

„Утвердження незалежної держави відбувалося б набагато швидше і успішніше, якби влада була послідовною, якби не була такою зневаженою українська нація", – говорив на вічу О. Тягнибок.

Член політичної ради „Свободи" Ірина Фаріон у своєму виступі провела аналогію між Тарасом Шевченком і С. Бандерою, котрі однаково палко любили Україну і люто ненавиділи її ворогів.

Свято закінчилося великим концертом на Майдані Незалежности, на якому виступили відомі українські рок-гурти.

Олександер Вівчарик

Анонімний добродій пожертвував 10 тис. дол. на архівний проєкт

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. — Жертводавець, який хоче залишитися анонімним, прислав даток в сумі 10 тис. дол., щоб підтримати розпочатий проєкт цифрових записів архівів „Свободи" та „Українського Тижневика", обидвох офіційних видань Українського Народного Союзу.

Жертводавець стверджує, що „перед існуванням Інтернету та Всесвітньої мережі „Свобода" була головним україномовним джерелом новин у світі. І обидві газети були основними хронікерами української політики, культури та життя нашої української громади в Північній Америці від 1893 року донині. Цей унікальний скарб історичних новин, коментарів і аналіз з фінансовою допомогою нашої громади тепер, в електронній формі, стане доступним кожному в світі — не тільки прямо на архівній мережі обидвох видань, але й через систему пошуку в Інтернеті – Ґуґл (Google).

Жертводавець підкреслив, що ті з нас, що виростали в 1950-их і 1960-их роках, з приємністю відвідуватимуть архівні сторінки дорогоцінного дитячого журналу „Веселка", зокрема таких оповідань в малюнках, як „Богута Багатир".

Головний редактор обидвох газет Рома Гадзевич подякувала жертводавцеві за допомогу у завершенні проєкту цифрових записів архівів – проєкту, котрий дозволить відвідувачам сторінок мережі газет побачити розклад статтей так, як вони появлялися впродовж років на друкованих сторінках „Свободи" та „Українського Тижневика").

Стан цифрових записів

Тепер відвідувачі мережі сторінок „Свободи" (www.svoboda-news.com) можуть читати всі числа газети від 1985 року і також числа газети з 1893 і 1894 років. Під цю пору більшість чисел є у форматі DjVu. Числа за 2008 і 2009 роки – у форматі Flash, що є легким до оглядання на будьякому комп'ютері, та у форматі PDF, котрий підходить для перезавантажень.

У майбутньому всі 23,000 з гаком чисел „Свободи" будуть у форматі PDF. Тим часом читачі можуть вибирати перші сторінки чисел від 1918 року, що віддзеркалювали події Першої світової війни в Україні.

На мережі „Українського тижневика (www.ukrweekly.com) читачі знайдуть всі числа газети, видані від початку заснування у 1933 році, у форматі PDF. Числа тих газет у форматі Flash, що найкраще надаються до читання на екрані, – у процесі виготовлення.

З часом всі числа „Свободи", яка почала виходити у 1893 році, будуть доступними на мережі, як і річні Альманахи Українського Народного Союзу і числа дитячого журналу „Веселка".

Зараз Альманахи за 1903, 1915, 1996-2008 роки і „Веселка" за 1954-1965 і 1994 роки доступні до читання на мережі у форматі Flash. У майбутньому вони також будуть доступними для завантаження у форматі PDF.

На мережі „Українського Тижневика" є також двотомник вибраних найважливіших матеріялів, друкованих на сторінках газети від 1933 до 2000 років, під заголовком „Український Тижневик-2000" і хронологічний вибір статтей, що вказують на шлях до незалежности України, як і перших 10 років незалежности, під заголовком „Україна живе"!

Спонзори проєкту

Спонзорами проєкту цифрових записів архівів „Свободи" та „Українського Тижневика" були: Наукове Товариство ім. Шевченка в США (15 тис. дол.), Нюйоркська федеральна кредитова спілка „Самопоміч" (50 тис. дол.),Фундація „Спадщина" 1-го Щадничого Федерального Банку (5 тис. дол.), Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка „Самопоміч" з осідком в Чикаґо (10 тис. дол.).

„Свобода" і „Український Тижневик" шукають додаткових жертводавців — на цей амбітний та важливий проєкт записів архіву обидвох видань.

Пожертви, більші чи менші, можна висилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly, 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054.

Пожертви можна відраховувати від податку, а чеки виписувати на Ukrainian National Foundation (доброчинна гілка УНСоюзу) з зазначенням „Digital Archives Project".

За додатковими інформаціями можна телефонувати на тел. 973-292-9800, додатковий 3049.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Ющенко закликав виховувати українців на прикладі воїнів УПА

ЛУЦЬК. — Президент України Віктор Ющенко під час робочої поїздки на Волинь 14 жовтня взяв участь у заходах з нагоди 67-ої річниці створення Української Повстанської Армії та 65-річчя Української Головної Визвольної Ради. В селищі Колки Маневицького району він поклав квіти до пам'ятних знаків „Колківська республіка" та „Борцям за волю України". В. Ющенко зазначив, що створення Колківської повстанської республіки є яскравою ілюстрацією героїзму воїнів УПА, які навесні 1943 року звільнили від нацистів п'ять районів Волинської області. Він також наголосив, що мова йде про приклад пробудження національної свідомости українців та боротьби за створення нашої незалежної держави, висловивши переконання, що створення Колківської республіки є одним з великих подвигів наших дідів і прадідів у боротьбі за українську незалежність. „Ми повертаємо нації правду про героїчні сторінки її минулого. Правду про героїв УПА і Колківської республіки кожен українець повинен усвідомити розумом і серцем. На цій святій правді ми будемо виховувати прийдешні покоління нашого великого народу", – сказав Президент. В. Ющенко також взяв участь у церемонії покладання квітів до пам'ятника радянським воїнам, загиблим у роки Другої світової війни. *(„Кореспондент")*

Виділено 5 млн. грн. на пам'ятник жертвам Голодомору у Вашінґтоні

КИЇВ. — Кабінет міністрів України виділив 5 млн. грн. на будівництво у Вашінґтоні пам'ятника жертвам Голодомору 1932-1933 років в Україні. Міністерство культури і туризму сподівається, що пам'ятник Голодомору буде встановлений у Вашінґтоні в 2010 році. У 2006 році Верховна Рада України визнала Голодомор 1932-1933 років геноцидом українського народу. У результаті Голодомору 1932-1933 років, за різними оцінками, загинуло до 10 млн. осіб. *(„Кореспондент")*

Законопроєкт про недоторканість спрямовано до Конституційного суду

КИЇВ. — Верховна Рада України надіслала до Конституційного суду законопроєкт про зміни до Конституції, що передбачають скасування недоторканости для президента, депутатів парляменту та суддів. За рішення схвалити законопроєкт щодо недоторканости проголосувало 390 депутатів. Однак, до набуття чинности цих норм пройде чимало часу. Після рішення Конституційного суду парлямент на новій сесії має розглянути законопроєкт повторно і ухвалити остаточне рішення конституційною більшістю. Як кажуть парляментські оглядачі, це може статися мінімум через пів року. Перший заступник голови парляменту Олександер Лавринович заявив, що мета цього закону – забезпечити рівність перед законом усіх громадян України, незалежно від посад. Поправки до Конституції передбачають, що у разі скоєння злочину стосовно вказаних посадових осіб порушуватиметься кримінальна справа без будь-яких обмежень. Однак, щодо президента, депутатів парляменту і суддів, відповідно до запропонованих конституційних змін, не може застосовуватися такий запобіжний захід, як арешт. Якщо необхідність в арешті виникне до рішення суду, вказані посадові особи можуть бути арештовані після згоди Верховної Ради. Скасувати недоторканість депутатів, президента та суддів вимагали тривалий час комуністи, Партія Реґіонів, бльок Юлії Тимошенко. Президент Віктор Ющенко закликав Верховну Раду проголосувати за скасування недоторканости тільки депутатів парляменту. *(Бі-Бі-Сі)*

Національний музей історії відкрив виставку про С. Бандеру

КИЇВ. — Національний музей історії 15 жовтня відкрив документальну виставку „Степан Бандера: документи свідчать". Вона присвячена 100-річчю від дня народження та 50-их роковин трагічної загибелі одного з найвідоміших політичних діячів України XX ст., який став символом українського визвольного руху. При створенні виставки використані матеріяли з фондів Галузевого державного архіву Служби безпеки України, Національного музею історії України, Центру досліджень визвольного руху, Музею української визвольної боротьби ім. С. Бандери (Лондон), Музею визвольних змагань Прикарпатського краю. *(„День")*

Папа Римський зустрівся з Ю. Тимошенко

ВАТИКАН. — Прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко перебувала з робочою візитою у Ватикані. Її зустріч з Папою Бенедиктом XVI проходила у приватній Папській бібліотеці та тривала пів години. Розмова відбувалася у форматі віч-на-віч. Прем'єр подякувала главі Католицької Церкви за можливість проведення такої зустрічі і заявила, що вважає свою візиту до Ватикану та зустріч з Папою надзвичайно важливими. У розмові з Ю. Тимошенко понтифік передав благословення українському народові і сказав, що Ватикан підтримує євроінтеґраційний вибір України. Прем'єр-міністер також спілкувалася з Державним секретарем Ватикану Тарчізіо Бертоне та Архиєпископом Домеником Мамберті, секретарем у справах стосунків з державами. Під час щирих розмов обговорювалися теми миру та міжнародної співпраці, особливо в европейському середовищі. Окремо йшлося про внесок Католицької Церкви двох обрядів у розвиток українського суспільства, поширення християнських цінностей. Ю. Тимошенко подарувала понтифікові лазерну копію рукопису „Христонопільський Апостол". Ця пам'ятка XII ст., написана церковнослов'янською мовою, зберігалася в монастирі Христонополя, а тепер знаходиться у Львівському історичному музеї. З рук Бенедикта XVI Ю. Тимошенко отримала у подарунок ювілейну ручку, виготовлену до 500-ліття собору св. Петра в Римі. Ю. Тимошенко стала другим державним діячем України, з яким зустрівся Святіший отець Бенедикт XVI. 1 червня цього року на авдієнції у Папи побував Президент Віктор Ющенко. Перед візитою до Ватикану глава уряду зустрілася в Римі з представниками української спільноти для обговорення проблем діяспори. *(Бі-Бі-Сі)*

З'їзд лівих сил відбувся у Києві

КИЇВ. — З'їзд лівих сил відбувся 18 жовтня у Києві. Компартія, партія „Справедливість", Союз лівих сил та соціял-демократи (об'єднані) висунули єдиного кандидата на президентську посаду від свого бльоку. Це – провідник українських комуністів Петро Симоненко, який під час свого виступу заявив: до діялогу запрошували значно більше партій лівого спрямування, проте через амбіції їхніх провідників до бльоку увійшли не всі. Окрім боротьби за президентське крісло, бльок лівих та лівоцентристських сил має й інші пляни, менш амбітні – участь у виборах до місцевих рад 2010 року та у наступних парляментських виборах. *(„5 Канал")*

Хресна хода з нагоди 20-річчя виходу УГКЦ з підпілля

ТЕРНОПОІЛЬ. — Участь у ході 18 жовтня з нагоди 20-річчя виходу Української Греко-Католицької Церкви з підпілля взяли понад 1,000 осіб, зокрема близько 150 священиків. Почалася хода на Микулинецькому цвинтарі Молебнем за тими, хто загинув за часів радянської влади, виборюючи право на служіння Церкві та вірним. Промовці згадували часи, коли священики змушені були таємно служити літургії по хатах, чимало з них зазнавало утисків, а Патріярх УГКЦ Йосип Сліпий за радянської влади відбув 18 років заслання у таборах Сибіру та Мордовії. Представники духовенства також згадували, з яким піднесенням люди поверталися до храмів, коли священослужителі УГКЦ змогли офіційно служити літургії у 1989 році після виходу УГКЦ з підпілля. *(Радіо „Свобода")*

О. Лукашенко відвідає Україну

МІНСЬК, Білорусь. — Візита Президента Республіки Білорусь Олександра Лукашенка в Україну запланована на першу половину листопада, повідомив 19 жовтня міністер закордонних справ України Петро Порошенко, який перебував у Мінську з робочою візитою. П. Порошенко сказав, що задоволений вислідами своєї візити до Білорусі, додавши, що вдалося досягти повного взаєморозуміння з усього комплексу обговорюваних запитань. Він також наголосив, що Україна надає величезне значення розвиткові співпраці з Білоруссю. Міністер закордонних справ Білорусі Сергій Мартинов зазначив, що обговорювалися питання економічного співробітництва, взаємного доступу товарів на ринки двох країн, питання прикордонного співробітництва, культурної взаємодії, а також взаємодії двох країн у рамках ініціятиви Східнього партнерства і в цілому на Европейському континенті. *(„Кореспондент")*

В. Путін делеґував своїх людей до В. Януковича

МОСКВА. — Російська партія влади „Єдина Росія" вирішила прислати 22-24 жовтня до Києва делеґацію для налагодження взаємин з Партією Реґіонів. Таке рішення ухвалила 19 жовтня президія генеральної ради партії. Керівником делеґації затверджено першого заступника керівника фракції „Єдина Росія" у Державній думі Російської Федерації (РФ) Валерія Рязанського. Головою „Єдиної Росії" є прем'єр-міністер РФ Володимир Путін.*(УНІАН)*

Встановлено пам'ятник засновникові „Асканії-Нової"

АСКАНІЯ НОВА. — Бронзовий пам'ятник засновникові біосферного заповідника „Асканія-Нова" Фрідріхові Фальц-Фейнові (1863-1920) переданий у дар заповідникові племінником засновника, громадянином князівства Ліхтенштайн, бароном Едвардом Фальц-Фейном. Роботу виконав заслужений художник Росії Дмитро Тугарінов. Композицію встановлено на постаменті з лябрадориту на території заповідника перед головним входом до музею „Природа Таврії". Заступник голови Верховної Ради України Микола Томенко зауважив, що заповідник є насправді унікальним місцем, яке минулого року ввійшло до сімки найкрасивіших природних місць країни. Крім того, „Асканія-Нова" як одне з чудес України була представлена у Всесвітньому конкурсі „Сім нових чудес природи" та увійшла до півфіналу конкурсу, ставши одним з 77 природних чудес світу. „Асканія-Нова" – єдина в Европі ділянка типчаково-ковилового степу, якого ніколи не торкався плуг і вона має має велику наукову, культурно-пізнавальну та практичну цінність. *(„День")*

У Дніпропетровську відкрили Музей козацької слави

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. — У Музеї козацької слави, відкритому до Дня козацтва, зібрані зразки козацьких куренів, інформація про козацьких отаманів та історію українського козацтва. У збиранні та систематизуванні експозиції музею брали участь школярі міста, їхні батьки та вчителі. Музей буде працювати на базі середньої школи ч. 34 з посиленою військово-патріотичним вишколом. Екскурсії для відвідувачів проводять студенти Дніпропетровського національного університету ім. Олеся Гончара. Це – перший музей реґіону, присвячений виняткову добі козацтва. Найбагатшу в Україні колекцію козацьких раритетів має Дніпропетровський історичний музей ім. Дмитра Яворницького. Він також цими днями демонструє унікальні знахідки доби козацтва, виявлені археологами на місці колишніх запорозьких займищ у Царичанському районі. *(Радіо „Свобода")*

НА ТЕМУ ДНЯ

Нічого нового...

Нічого нового на владних верхах в Україні, крім, хіба, все нових скандалів і нового бруду в політиці. І коли ти, дорогий читачу, знов десь почуєш чи прочитаєш оцю „клясичну“ сентенцію в застосуванні до українських обставин – що народ має таку владу, на яку заслуговує – не вір.

Український народ просто за визначенням не може бути таким зіпсованим, як сьогоднішня його влада. Хоч у сім’ї, як то кажуть, не без виродка, і є вони скрізь, також і в Україні, але переважна маса – ніскільки не гірша, ніж будь-де. Саме на цій масі і тримається наш світ. Це ті звичайні люди, котрі мають синів і доньок, мають онуків і хочуть, щоб у житті їхніх дітей чекало щось добре, правдиве, світле.

А високопоставлені виродки не розуміють таких простих речей і розповсюджують довкола себе пекельну атмосферу зла, не усвідомлюючи, що воно неминуче повернеться – як не до їхніх дітей, то до внуків чи правнуків. Бо моральний закон „що посієш, те й пожнеш“ так само непорушний, як закони фізичні.

Цими днями Україна здригається від чергового виверження особливо огидного болота з політичного вулкану: троє депутатів Верховної Ради з фракції Бльоку Юлії Тимошенко нібито причетні до статевого розтління дітей. Місцем злочину служив відомий дитячий оздоровлювальний дитячий табір „Артек“ у Криму.

Те, що ця справа вихлюпнулася на поверхню ще до суду, дуже злє: її, поза сумнівами, буде використано у передвиборній президентській кампанії.

Один з причетних до скандалу дотепер навіть керував пропаґандистським апаратом Ю. Тимошенко, однієї з найголовніших кандидатів на пост президента. Звичайно ж, краще для суспільства було б дочекатися закінчення слідства і вироку суду.

Група київських журналістів з восьми осіб звернулася до засобів масової інформації всієї України, нагадавши презумпцію невинности і закликавши колеґ до часу суду іґнорувати цю дестабілізуючу тему. Ледве чи хтось прислухається до цього заклику.

Втім, чи такий він уже й слушний? Мовчання найбільше було б вигідне для самих злочинців, а не для суспільства. Правосуддя в Україні – не дай, Боже, такого нікому. Досі, по 10 роках, не з’ясовані обставини загибелі В’ячеслава Чорновола...

Досі, по дев’яти роках, не поставлено крапки у справі вбивства Георгія Гонґадзе...

Досі не закінчене слідство щодо так званих перевертнів – групи високих міліцейських чинів, котрі, на чиєсь замовлення, вбивали в Україні людей...

Досі не знайдено Віктора Лозинського, котрий також був депутатом Верховної Ради від БЮТ і котрий, з групою подібних негідників, буквально полював на людей і ні за що вбивав їх... Нерозкритих справ в Україні – сотні...

По-друге, педофільний скандал виник не як повідомлення схильних до сенсацій газетних чи телевізійних репортерів – першим джерелом був депутат від Партії реґіонів Вадим Колесніченко, другим – депутат від БЮТ Григорій Омельченко, який є також членом Парляментської асамблеї Ради Европи.

Саме Г. Омельченка попросила про допомогу мати постраждалих дітей. Депутат негайно звернувся з цим до Президента Віктора Ющенка і до Генерального прокурора Олександра Медведька. В офіційному листі до О. Медведька Президент заради, як він висловився, „встановлення об’єктивної істини“, доручив Генпрокуророві тримати цю справу „під особистою контролею“. А той уже не одну справу тримав так „ефективно“, як мокре горить.

Тим часом, як розповів О. Омельченко в інтерв’ю для багатьох видань в Україні, Прем’єр-міністер Ю. Тимошенко, намагаючись залляти водою вогонь нового скандалу, послала льояльного до неї Генадія Москаля керувати міліцією в Криму, а заодно – знищити або приховати докази й унеможливити об’єктивне слідство.

Вже розповсюджуються відповідні версії – нібито мати потерпілих дітей несповна розуму, нібито вона хоче мати з цього якийсь матеріяльний зиск, нібито вона комусь мститься і т. д і т. п. З протесту проти намагання зфальшувати справу і унеможливити законний розгляд цієї справи О. Омельченко вийшов з очолюваної Ю. Тимошенко партії „Батьківщина“.

Відома в Україні адвокат і громадський діяч Тетяна Монтян повідомила Інтернет-видання „Українська правда“, що ті діти перейшли через детектор брехні, і всі їхні свідчення підтвердилися.

Про все почуте від постраждалих дітей і їхньої матері Т. Монтян розповіла на спеціяльно скликаній нею відео-прес-конференції. Для тих наших читачів, котрі користуються мережею, подаємо адресу: http://blogs.pravda.com.ua/authors/montyan/4ad6eb7f98dbb/

Скандал щойно розгорівся, і його вже неможливо буде згасити без судового слідства. Справа надзвичайно брудна. Сексуальна наруга над дітьми тривала щонайменше три роки. Як пише київська „Газета по-українськи“, „діти розповіли таке, що в режисерів порнофільмів волосся встало б дибки“.

Отож запитання, відповідь на яке, боюся, відома наперед: чи зможе правоохоронна система України, скомпрометовна майже на всі 100 відс., гідно дати собі раду з цією новою справою?

Петро Часто

Розпочалася кампанія виборів Президента України

19 жовтня в Україні офіційно розпочався процес підготування та проведення виборів Президента України, які заплановані на 17 січня 2010 року.

До Посольства України у США повертається велика кількість листів, надісланих Центральною виборчою комісією України громадянам України, які проживають у США, щодо внесення уточнень до списку виборців, у зв’язку з відсутністю особи за вказаною в листі адресою.

Повернення листів пов’язане з тим, що громадяни України, які перебувають на консульському обліку в Посольстві України у США, змінили адреси проживання у США та не повідомили Посольство про свої нові адреси.

Згідно із статтею 36 Закону України „Про вибори Президента України“, передання попередніх списків виборців на паперовому носієві до дільничних виборчих комісій закордонних виборчих дільниць має відбутись до 25 грудня. Наступного дня після передання попередніх списків комісії, один примірник списку виборців буде вивішений у приміщенні дільничної виборчої комісії (Посольство України у США) для загального ознайомлення.

З метою складання правильного списку виборців консульського округу Посольства України у США, консульський відділ Посольства звертається з проханням до громадян України, які перебувають на консульському обліку в Посольстві та змінили свої адреси проживання, надати останню інформацію про місце їхнього проживання в США. В іншому випадку, списки виборців будуть складені на підставі тієї інформації, яку громадяни України надали працівникам консульського відділу під час звернення щодо їхньої прийняття на консульській облік.

Громадянам України, які плянують взяти участь у виборах Президента України та не перебувають на консульському обліку, консульський відділ Посольства України у США пропонує стати на тимчасовий консульський облік.

У випадку виникнення запитань просимо звертатись до консульського відділу Посольства України у США. Адреса: 3350 M Street NW, Washington, DC 20007. Тел.: (202) 349-3379, (202) 349-2947, (202)349-2948, (202) 349-2920, факс: (202) 333-7510, (202) 333-2706.

Посольство України у США

Інформація Центральної виборчої комісії

Відповідно до календарного пляну основних організаційних заходів з підготування та проведення виборів Президента України, оприлюдненого Центральною виборчою комісією (ЦВК), висування кандидатів на пост Президента України розпочнеться 20 жовтня і завершиться 6 листопада.

Висувати кандидатів мають право політичні партії, виборчі бльоки політичних партій, громадяни України шляхом самовисування.

Кандидати мають подати документи для реєстрації до Центральної виборчої комісії до 9 листопада включно.

Протягом п’яти днів з дня прийняття документів ЦВК має прийняти рішення про реєстрацію кандидата у президенти або про відмову в реєстрації. Після цього у триденний термін після реєстрації кандидат має отримати офіційне посвідчення кандидата на пост Президента, а також рішення про його реєстрацію має бути оприлюднене у газетах „Голос України“ та „Урядовий кур’єр“.

Реєстрація кандидатів триватиме до 13 листопада включно. До 18 листопада ЦВК має оприлюднити в цих газетах список зареєстрованих кандидатів.

Проведення передвиборної аґітації розпочинається наступного дня після реєстрації і триває до 15 січня 2010 року.

17 січня 2010 року голосування з обрання Президента триватиме з 8-ої год. ранку до 8-ої год. вечора.

Розгляд звернень, які надійшли до дільничої виборчої комісії (ДВК) у день виборів, здійснюється невідкладно після закінчення голосування. Підрахунок голосів виборців на виборчій дільниці розпочинається після закінчення розгляду звернень, які надійшли до ДВК.

До 27 січня 2010 року мають бути встановлені результати голосування і складений відповідний протокол. Після встановлення результатів виборів головуючий на засіданні Центральної виборчої комісії офіційно оголошує результати виборів. Не пізніше, ніж на третій день після підписання протоколу, результати виборів публікуються у газетах „Голос України“ і „Урядовий кур’єр“.

Не пізніше, ніж через 30 днів після офіційного оголошення результатів виборів, новообраний Президент України має вступити на посаду.

Президентом України вважається кандидат, який одержав на виборах більше половини голосів виборців (50 відс. плюс один голос), які взяли участь у голосуванні.

Якщо до виборчого бюлетеня для голосування у день виборів було включено більше двох кандидатів на пост Президента України, і за результатами голосування жоден кандидат не набере більше половини голосів виборців, які взяли участь у голосуванні, ЦВК приймає рішення про проведення повторного голосування, про що зазначається у протоколі про підсумки голосування у день виборів Президента України.

Центральна виборча комісія

У Києві вже немає вулиці Ульянових

КИЇВ. – Київська міська рада 14 жовтня перейменувала вулицю Ульянових, яка знаходиться в Голосіївському і Печерському районах, на вулицю Лябораторну з метою повернення цій вулиці історичної назви.

Вулиця Ляборaторна існувала в Києві з першої половини XIX ст., проте в 1928 році була перейменована у вулицю Ульянових, на честь сім’ї Володимира Ульянова (Леніна).

Крім того, Київська рада відновила назви Лисогорського провулка в Голосіївському районі, вулиці Томашевської в Деснянському районі і Запечерного провулка в Печерському районі. *(„Українські новини“)*

АМЕРИКА І СВІТ

В Афганістані буде друга тура президентських виборів

КАБУЛ, Афганістан. — Президент Афганістану Гамід Карзай 20 жовтня визнав, що він не набрав необхідних для перемоги 50 відс. голосів на виборах, які відбулися в серпні. Незалежна виборча комісія Афганістану призначила вибори на 7 листопада. 19 жовтня представники Комісії ООН з розслідування фальсифікацій на виборах в Афганістані повідомили про виключення з підрахунку голосів майже третини бюлетенів на користь Г. Карзая, назвавши їх підробками. Таким чином Г. Карзай втратив абсолютну перевагу над своїм найближчим суперником – колишнім міністром закордонних справ країни Абдулою Абдулою, проти якого він і змагатиметься у другому турі. Крім того, Генеральний секретар ООН Бан Кі-Мун оголосив 21 жовтня, що організація плянує замінити понад половину чільних посадовців, які брали участь в організації попередніх президентських виборів в Афганістані. *(„Голос Америки", Бі-Бі-Сі)*

Г. Клінтон закликала Росію шанувати основні права людини

МОСКВА. — Державний секретар США Гілярі Клінтон 14 жовтня завершила свою першу на цій посаді візиту до Москви. Окрім обговорюваних питань ядерної програми Ірану, скорочення стратегічних озброєнь та співпраці у ядерній галузі, Г. Клінтон також нагадала російському керівництву про важливість дотримання громадянських свобод та розслідування злочинів проти журналістів: „Суспільство не може називатись справді відкритим, коли тих, хто голосно висловлює свою думку, вбивають і люди не вірять у верховенство права. Коли вбивці діють, розуміючи свою безкарність". Про це Г. Клінтон заявила у Москві під час зустрічі з правозахисниками. Для самих російських громадських активістів, які відчувають на собі тиск влади щодня, позиція американського високопосадовця була принципово важливою – підкреслила голова московської Гельсінкської групи Людмила Алексеева. Г. Клінтон також наголосила, що хоча Президент Барак Обама та Президент Дмитро Медвєдєв мають добрі особисті стосунки і вірять один одному, це не означає, що вони погоджуються в усіх питаннях. Але, за її словами, США готові перевернути сторінку періоду „холодної війни" і сподіваються, що Росія зробить те саме. (*Бі-Бі-Сі*)

Голівудська зірка зіграє М. Саакашвілі

ТБІЛІСІ, Грузія. — Кубинсько-американський актор Енді Ґарсія 21 жовтня приїхав до Грузії, аби зіграти ролю грузинського президента Михайла Саакашвілі у фільмі про минулорічний конфлікт з Росією. Москва і Тбілісі мають дуже істотні розбіжності щодо того, як саме розвивалися події під час війни 2008 року. Фільмування розпочинається цього тижня. Режисер стрічки – Рені Ґарін, який зняв „Міцний горішок – 2". Все Тбілісі перетворилося на фільмовий майданчик. Світлові установки розміщено поруч з парляментом, де американські та грузинські групи готуються до початку фільмування. Фільм з багатомільйонним бюджетом стане найдорожчим фільмом, знятим на грузинській землі. Це історія журналіста і оператора, які опиняються у центрі драми, що розгортається на тлі воєнних подій. Грузинський уряд надає всіляку допомогу кінематографістам і дає доступ до державних приміщень. Водночас офіційні представники заперечують фінансування проєкту. *(Бі-Бі-Сі)*

В Ірані бомбіст-смертник вбив 42 особи

ТЕГРАН, Іран. — Серед загиблих у бомбовому нападі, жертвами якого стали 42 особи — заступник командира наземних сил Революційної ґвардії Ірану генерал Нур Алі Шоштарі. Уряд Ірану звинуватив Пакистан, Великобританію і США у підтримці бойовиків, які, за його твердженням, відповідальні за бомбовий напад 18 жовтня, внаслідок якого загинуло шість командирів елітного корпусу іранської Революційної ґвардії і щонайменше 36 інших осіб. Командувач Революційної ґвардії генерал-майор Мохамад Алі Джафарі сказав 19 жовтня, що бойовиків тренували в Пакистані аґенти британської та американської розвідки. Президент Ірану Махмуд Ахмадінеджад також заявив, що атака плянувалася в Пакистані. Бомбіст-смертник підірвав себе в іранській провінції Систан-Балуджестан під час конференції представників Революційної ґвардії та шиїтських і сунітських племінних провідників. Нарада відбувалася в місті Пишин, що неподалік пакистанського кордону. Останнім часом у цьому прикордонному районі посилюється опір сунітів. Там також часто точаться сутички між іранськими силами безпеки, бойовиками-сунітами та наркоторговцями. *(„Голос Америки")*

Сенат зробив ще один крок в напрямку медичної реформи

ВАШІНҐТОН. — Американські законодавці стали на крок ближче до проведення реформи галузі охорони здоров'я. 13 жовтня законопроєкт реформи схвалив Фінансовий комітет Сенату. Демократи узгоджують всі розбіжності і працюють над кінцевою версією закону, яку буде представлено на загальних дебатах у Сенаті 26 жовтня. Тим часом Барак Обама має амбітні пляни підписати законопроєкт вже до кінця цього року. Проголосувавши 14 голосами проти дев'яти Фінансовий комітет Сенату прийняв законопроєкт реформи галузі охорони здоров'я, запропонований демократом Максом Бакусом. Вирішальним у цьому голосуванні був голос сенатора від Республіканської партії – Олімпії Снов. Після інтенсивної чотиримісячної кампанії лобіювання, включно з приватними зустрічами у Білому Домі, О. Снов стала першою від Республіканської партії, хто підтримав законопроєкт демократів. Президент Б. Обама привітав рішення О. Снов, однак, зазначив, що попереду ще багато роботи. Законопроєкт мають узгодити з іншими версіями сенатських комітетів. Пошуки компромісу будуть важкими, адже кожна з сторін наполягає на внесенні додаткових змін. Втім, якщо законопроєкт буде сильно змінений, демократи можуть втратити підтримку О. Снов. Одним з найбільших викликів може бути Палата представників, де демократи не підтримують реформи, запропонованої М. Бакусом у Сенаті, оскільки вона не передбачає створення державної програми медичного страхування. Демократи кажуть, що досягнення компромісу навряд чи відбудеться без участи Президента Б. Обами. Очевидно, що перш ніж кінцева версія законопроєкту буде винесена на обговорення в Сенаті, відбудеться ще не одна зустріч за зачиненими дверима. *(„Голос Америки")*

Росія зупинила вивчення долі етнічних німців

МОСКВА. — У російського вченого, який вивчає долю етнічних німців, депортованих Сталіном протягом Другої світової війни, забрали матеріяли його досліджень. Проф. Михайло Супрун був ненадовго заарештований на півночі Росії минулого місяця, але стало відомо про це лише 18 жовтня. Проф. М. Супрун сказав, що йому наказали не коментувати цю ситуацію.Тисячі етнічних німців були вислані у віддалені реґіони на півночі Росії після того, як Гітлер напав на Радянський Союз. Незважаючи на те, що німці прожили в Росії протягом багатьох поколінь – головним чином вздовж Волґи, Сталін не довіряв їм. Проф. М. Супрун каже, що йому вдалося знайти особисті справи 5,000 депортованих та провести інтерв'ю з сотнями їхніх нащадків. Але тепер всі документи, які він збирав протягом 10 років, його комп'ютер та гард-диски були конфісковані Федеральною службою безпеки (ФСБ). Йому дали наказ не коментувати справу, кілька днів тому він назвав цю конфіскацію абсурдною. Він каже, що це спроба російського керівництва контролювати оцінки історії Другої світової війни. *(Бі-Бі-Сі)*

Москва, Астана й Мінськ не йдуть в СОТ бльоком

ЖЕНЕВА, Швайцарія. — Росія, Білорусь і Казахстан 16 жовтня вирішили відмовитися від плянів домагатися вступу до Світової організації торгівлі (СОТ) єдиним бльоком і замість цього провадитимуть переговори з СОТ окремо. У червні прем'єр-міністер Росії Володимир Путін несподівано оголосив, що три колишні радянські республіки припинять переговори про індивідуальне членство в СОТ і подадуть колективну заявку від імені митного союзу, у який вони мають об'єднатися з 1 січня 2010 року. Україна вступила до СОТ 16 травня 2008 року, ставши 152-им членом СОТ. Росія веде переговори про вступ до СОТ вже 16 років і залишається найбільшою економікою світу, досі не прийнятою в цю організацію. Білорусь і Казахстан також почали переговори з СОТ в середині 1990-их років. Пропозиція В. Путіна про вступ трьох країн до СОТ єдиним бльоком збила з пантелику не лише членів організації, а й багатьох в самій Росії. Подібні заяви робилися в попередні роки, проте, на думку фахівців, створення плутанини в переговорному процесі ніяк не могло його прискорити. Вже в липні Президент Росії Дмитро Медведєв сказав, що колективна заява Росії, Білорусії і Казахстану може створити проблеми, і ці країни, можливо, будуть все ж таки діяти окремо, хоча і скоординовано. Одна з проблем полягає в тому, що якщо переговори з СОТ Росії і Казахстану просунулися досить далеко, то Білорусь від них значно відстає. 16 жовтня в Женеві керівник російської делеґації на переговорах з СОТ Максим Медведков оголосив, що „графік вступу до СОТ у кожної країни буде свій". Він додав, тим не менше, що три країни будуть „працювати в тісній взаємодії, координації і з багатьох питань говорити одним голосом". *(Бі-Бі-Сі)*

Суд Швайцарії відмовив Р. Поланському у звільненні

ЦЮРІХ, Швайцарія. — Швайцарський суд 19 жовтня відхилив апеляцію режисера Романа Поланського на рішення суду про його перебування під вартою до ухвалення рішення про екстрадицію до США. „Згідно з швайцарськими законами, утримання під арештом – це норма при виконанні всіх процедур екстрадиції", – прокоментував представник суду. „Суд побоюється, що Р. Поланський, швидше за все, втече, якщо його відпустять", – додав він. Це не перша відмова суду Швайцарії у звільненні Р. Поланського. Так, 29 вересня адвокати режисера подали клопотання про його звільнення під заставу, однак, міністерство юстиції Швайцарії відмовило у цьому. 76-річного Р. Поланського, який є громадянином Франції, заарештували 26 вересня у Швайцарії, куди він прибув для участи в Цюріхському кінофестивалі. Підставою для арешту став наказ, виданий американською владою в 1978 році – в 1977 році режисера визнали винним у розбещенні неповнолітньої. Раніше повідомлялося про те, що режисер може провести у в'язниці пів року. Водночас у Держдепартаменті США повідомили, що протягом двох місяців влада Каліфорнія підготує формальний запит про екстрадицію Р. Поланського до США. *(„День")*

У Берліні після реконструкції відкрили Новий музей історії

БЕРЛІН. — Канцлер Німеччини Анґела Меркель 16 жовтня відкрила Новий музей історії, будівля якого була майже повністю зруйнована у часи Другої світової війни. Відновлювальні роботи, якими керував британський архітектор Девід Чіперфілд, тривали протягом 11 років. Реконструкція коштувала 320 млн. дол. Найпопулярніший експонат музею – бюст єгипетської цариці Нефертіті, якому 3,500 років. *(Радіо „Свобода")*

КОМЕНТАР З ПРИВОДУ

З. Бжезинський – про виклики в трикутникові „США-Україна-Росія“

„Якщо ж Грузія чи Україна не вистоять, Росія знову перетвориться в імперію… Якби Польща не була членом НАТО і була поділеною країною, вона сьогодні могла б бути другою Грузією…“. Ці та інші думки висловив відомий американський політолог Збіґнєв Бжезинський, відповідаючи на запитання кореспондента Радіо „Голос Америки“ Мирослави Ґонґадзе. Нижче подаємо текст цієї розмови.

– У процесі „перезавантаження“ взаємин з Росією виглядає на те, що адміністрація Президента Барака Обами досі не зформулювала стратеґії США щодо реґіону Східньої Европи і зокрема щодо України. Якими, на Вашу думку, повинні сьогодні бути пріоритети теперішньої адміністрації США щодо тієї частини світу?

– Я думаю, що адміністрація Президента Обами має гарне гасло – „перезавантаження“. Але воно дуже широке і дещо інфантильне. Неможливо „перезавантажити“ серйозні взаємини. Їх намагаються стратегічно переформатувати. І мені здається, Сполучені Штати мають два, на перший погляд – взаємозаперечливі, завдання, які фактично не є взаємозаперечливими.

Перше – це мати взаємини з Росією, базовані на співпраці. Росія є важливою країною. Ми маємо певні взаємні інтереси, які ми переслідуємо, наприклад, – Південно-Центральна Азія, проблема ядерної програми Ірану, роззброєння, ядерна стабільність у широкому розумінні. Це леґітимні і важливі завдання.

Але ми також маємо інші завдання, – а саме консолідацію політичного плюралізму на території колишнього Радянського Союзу. Конкретно це – підтримка Грузії і забезпечення того, щоб Україна не перетворилась у сателіт.

Отже, виглядає з першого погляду, що ці завдання конфліктують один з одним, але фактично це не так. Оскільки, якщо Грузія вистоїть, якщо Україна процвітатиме, тоді збільшиться ймовірність того, що Росія в перспективі стане пост-імперіялістичною демократичною державою. Якщо ж Грузія чи Україна не вистоять, Росія знову перетвориться в імперію, зі зростаючими амбіціями, що зробить довготривалі взаємовигідні стосунки набагато складнішими. Тому це взаємозаперечення лише уявне, і з реалістичної точки зору ми повинні рухатись в обидвох напрямках наших взаємин з Росією, і це не може визначатись простим гаслом „перезавантаження“.

– Чи Ви погоджуєтесь з сенатором [Ричардом] Луґаром, який каже, що Сполучені Штати повинні вести активнішу політику щодо України, особливо зараз, напередодні президентських виборів в Україні?

– Я погоджуюсь з цим. І я вже довгий час висловлюю подібні речі. Але, відверто кажучи, оскільки це інтерв’ю призначене для української авдиторії, я мушу чесно сказати, що відповідальність за захист української незалежности, в кінцевому рахунку, лежить на плечах українців та української еліти. І мене охоплює депресія, коли я спостерігаю за чварами у демократичному, пронезалежницькому таборі керівництва України, за внутрішніми міжусобицями та інтриґами, які відкривають двері сторонньому гравцеві для маніпулювання внутрішньою політикою в Україні. Будучи польського походження, я відчуваю, що те, через що проходить Україна сьогодні, на превеликий жаль, нагадує те, через що пройшла Польща у XVIII сторіччі. У Польщі тоді фактично домінувала аристократична, заможна еліта з різними особистими інтересами, і країною маніпулювали зовнішні сили – Прусія, Австрія та Росія. У результаті Польща втратила незалежність. Сьогодні ми маємо оліґархічну еліту в Україні, залежну від зовнішніх сил, які маніпулюють багатством країни собі в догоду, і які насправді не віддані розбудові суто української демократії, що у свою чергу могло б стати базою для інтеґрації в Европу.

Ви не можете сподіватись від европейців на захід від України чи людей тут, у США, бути більш проукраїнськими, ніж самі українці. І я наголошую на цьому, тому що Україна зараз наближається до президентських виборів і ці вибори будуть маніпульовані ззовні з метою послаблення української незалежности, можливо, навіть з метою перетворення України у сателіт чи навіть частину більшої імперіялістичної системи, навіть, можливо, до втрати частини території.

– Коли Ви говорите про зовнішні сили, що Ви маєте на увазі?

– Я думаю, більшість українців знають, про що я кажу. А якщо не знають, то вони настільки політично неграмотні після 20 років незалежности, що це просто жалюгідно.

– Ви згадали про президентські вибори. Якими, на Вашу думку, повинні бути пріоритети нового президента України у внутрішній та зовнішній політиці?

– Я б сказав, що головним завданням, як у внутрішній, так і у зовнішній сферах, мала б стати консолідація справжньої демократії в Україні – консолідація, яка зробила б Україну привабливою для решти Европи. Своєю культурою Україна є частиною Европи. І зараз важливо доводити це у політичній та соціяльно-економічній площинах.

Ніхто в Европі не просив Польщу стати членом Европейського союзу. Польща стала його члено, бо стала привабливою для Европи. Поляки продемонстрували своє прагнення бути европейською державою під кожним оглядом. І це зробило Польщу тією країною, якою вона є сьогодні.

Україна може бути другою Польщею через п’ять, десять років, якщо до влади прийдуть розумні провідники і якщо вона обере розумну національну орієнтацію.

– Останнє запитання стосується питання членства України в НАТО. Дехто каже, що членство України в НАТО чи якійсь іншій безпековій структурі в Европі могло б мати позитивний вплив на українсько-російські взаємини. Ви погоджуєтесь з такою тезою? Чи Ви бачите Україну в НАТО?

– Я думаю, багато залежатиме від настроїв в українському суспільстві. Якби Україна вступила в НАТО з поділеним в цьому питанні населенням та обмеженою підтримкою ідеї членства в НАТО, це не буде на користь Україні, а навпаки – буде причиною розколу, який може бути використаний іншими силами. Передумовою для членства в НАТО є чітко зформована українська національна ідентичність, з чіткою геополітичною візією та наближеним до одностайности всенародним бажанням бути членом НАТО.

Знову ж вкажу на досвід Польщі. Польща не вступала в НАТО з 30-відсотковою підтримкою ідеї членства серед населення. Рішуча перевага пронатівських настроїв серед населення була тим чинником, який переконав НАТО, що включення Польщі могло сприяти більшій стабільності в Центральній Европі, принесло користі самому Альянсові та допомогло б стабілізувати ситуацію в Европі в цілому.

Якби Польща не була членом НАТО і була поділеною країною, вона сьогодні могла б бути другою Грузією. Такого сценарію українці повинні б берегтися. Настав час політичній еліті в Україні та новому поколінню українців в розсудливий і раціональний спосіб вибити структуру своїх відносин з Европою та Росією таким чином, який забезпечить життєздатність, безпеку і незалежність української держави.

І це не означає, що це мусить відбуватися коштом загострення відносин з Росією. Це не означає, що в НАТО треба йти для того, щоб показати себе анти-російським. Мета – у розширенні системи европейської стабільности та співробітництва, в якій Україна – держава з 45-мільйонним населенням і потенційно заможна країна – могла б відіграти дуже важливу ролю, водночас спонукуючи Росію більше зближуватися з Заходом.

Я вважаю, що Україна, певною мірою, може допомогти Росії формувати своє майбутнє, надати їй більшу стабільність та ролю у світі. Бо в протилежному випадку Росія, оточена 1.5-мільярдним Китаєм з одного боку та 550-мільйонною Европою – набагато заможнішою від Росії – буде порожнім простором з чимраз меншим населенням. Так що, під багатьма оглядами, якщо Україна розвиватиметься в конструктивному руслі, вона цим зможе допомогти забезпечити Росію кращим майбутнім.

Дослідження популяційної генетики українського народу

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Відомі львівські дослідники Зиновія та Олександер Служинські провели ґрунтовне наукове дослідження у кількох пов’язаних між собою царинах – з генетики, біології, філософії, історії, соціології, статистики.

Основний матеріял складає розгляд широкого спектру питань популяційної генетики, яка пояснює, як саме здійснюються закони засновника вчення про спадковість Грегора Менделя серед конкретного угрупування людей – української нації.

Популяційна генетика базується на трьох критеріях (або ж вимірах): генофонд, територія та час. Існує дві базові концепції популяцій: еволюційно-генетична та екологічна. Якщо еволюційно-генетична концепція має певне потужне теоретичне підґрунтя, визначене, зокрема, у працях багатьох вчених, то з екологічної концепції лише у 2005 році з’явилося перше ґрунтовне україномовне дослідження З. Служинської – „Популяції“ (Львів, 2005).

Один із засновників генетики популяцій Олександер Серебровський (1892-1948) порівнював генофонд нації з багатством надр землі. Останніми десятиліттями саме на ідеї збереження людського генофонду базується уся природоохоронна діяльність в світі, незалежно від устрою держав та їхніх економічних інтересів.

З. Служинська, крім суто природничого аспекту (природа впливає на людину, і навзаєм), вводить соціяльно-політичний аспект, тобто пропонує розглядати додатково вплив політичної складової соціюму на штучний добір (зокрема знищення значної частини популяції за ідеологічними та політичними причинами) і вперше застосовує термін „соціяльно-політичне довкілля“.

Цей новий термін розглядає штучний екологічний добір, котрий силоміць здійснюється, наприклад, на ідеолого-політичному підґрунті; а також міґрацію населення, що особливо актуально для нинішньої України, з якої виїхало на заробітки до 5-6 млн. осіб.

Значне місце у дослідженні посідає цифровий матеріял щодо ізоляції українців у часи совєтського панування. От трохи історії: „Ще 17 квітня 1919 року вийшов декрет за підписом Михайла Калініна „Про табори примусової праці в РСФСР“, на підставі якого в кожній області створено один концтабір. Всіх областей було 97. Під час „нової економічної політики“ (до 1929 року) їхня кількість була збільшена і розбудована так, що табори могли помістити 15 млн. в’язнів“. Потім кількість концтаборів в СРСР була доведена до 267. А ще були численні політичні психіятричні лікарні, у яких людей доводили до рівня рослинного існування (в тому числі й дніпропетровська лікарня Огрінь, про таємниці якої дізналися після 1991 року).

Частину з 14 німецьких концтаборів після закінчення Другої світової війни НКВД перетворив на совєтські.

Ізоляція значної частини українців в тюрмах та концтаборах, розкиданих по усій території СРСР, призводила до високої смертности, ізоляція перетворювалася в елімінацію (вилучення з репродуктивного процесу) популяції, – у такий спосіб штучно зменшувалася чисельність українців. Якби зни-

(Закінчення на стор. 11)

З кого вибиратимуть українці

В Україні розпочалася кампанія виборів наступного президента. Виборці виявляють до неї велику зацікавленість. 85 відс. громадян вже заявили, що прийдуть на виборчі дільниці. А от за кого їм голосувати? Відповідь на це запитання дещо складніша. В сучасній політичній еліті покищо бракує кандидатів, які безумовно відповідали б очікуванням населення як провідники нації. Усе ж група компаній з соціологічних досліджень Research&Branding Group, яка вже 15 років діє в Україні, опитала 2-12 жовтня виборців, щоб визначити, кого вони хотіли б бачити наступним президентом України.

З'ясувалося, що майже третина опитаних (30.2 відс.) голосуватиме за провідника Партії Реґіонів Віктора Януковича, добре знайомого їм з попередніх виборів. В. Янукович народився 9 липня 1950 року на Донбасі. У віці 17 років він був уперше засуджений до позбавлення волі за участь у пограбуванні як член злочинного угруповання „Північка". Вдруге він був засуджений 8 червня 1970 року до позбавлення волі за заподіяння тілесних ушкоджень. Опісля працював на виробництві. У 2006 році його Партія Реґіонів виграла парляментські вибори, і В. Янукович став прем'єром.

Майже п'ята частина виборців (18.5 відс.) вважає найкращим кандидатом Юлію Тимошенко (Григян). Вона народилася 27 листопада 1960 року у Дніпропетровську. Після закінчення університету, завдяки капіталові родини свого чоловіка Олександра Тимошенка почала займатися продуктами нафтопереробки і у 1995 році очолила компанію „Єдині енерґетичні системи України", хрещеним батьком якої був Павло Лазаренко. У 1995 році проти Ю. Тимошенко в Україні було порушено кримінальну справу за фактом контрабанди 26 тис. дол., виявлених у неї на летовищі. Тоді ж в Росії митники знайшли у її речах 200 тис. дол. Справу закрили у 2001 році. До початку 1997 року компанія контролювала 25 відс. української економіки.

За колишнього голову Верховної Ради Арсенія Яценюка проголосували б 8.9. відс. виборців. Він народився 22 травня 1974 року в Чернівцях, був міністром економіки України, закордонних справ, тепер очолює громадську ініціятиву „Фронт змін". У 2006 році вже мав на банківському рахунку 3.7 млн. грн.

Провідника Комуністичної партії України Петра Симоненка хочуть бачити президентом 4.1 відс. виборців. Партію він очолює з 1993 року, народним депутатом обирається з 1994 року. Комуністів він здивував минулого літа одруженням з молодою журналісткою Оксаною Ващенко, яка у січні народила йому дочку. З попередньою дружиною Світланою він жив 35 років. У них двоє дорослих дітей.

2.7 відс. опитаних віддали перевагу колишньому голові Національного банку Сергієві Тигипкові. Він народився 13 лютого 1960 року в Молдові, є успішним фінансистом, його маєток становить 1.64 млрд. дол. Близько до нього за популярністю є голова Верховної Ради Володимир Литвин – 2.4 відс. опитаних. Він народився 28 квітня 1956 року в Житомирській області. Очолював Адміністрацію Президента України у 1999-2002 роках. За Віктора Ющенка готові проголосувати 3.1 відс. опитаних виборців.

Отже, учасники виборчих перегонів визначилися. Покищо серед них немає жодного, за кого виборці пішли б голосувати без жодних сумнів і коливань. Без сумніву, життя ряду кандидатів зазнало неґативного впливу доби стихійного перерозподілу національного доробку, деякі з них не встояли перед спокусами світу і згрішили проти усталених норм моралі, треті не виявили тієї зарадности, якої чекали від них на державних посадах. Усе ж треба вибирати – Україні потрібний Президент. Зачекаємо на вислід реєстрації кандидатів.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЖОВТЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Як козаків на Кубань переселили

На підставі царського указу від 23 жовтня 1864 року було ліквідоване Озівське козацьке військо, а козаки переведені в селянський стан. На момент ліквідації військо мало клейноди, зброю, фльотилію, 1,699 кам'яних будинків, дві церкви, два інструментальні заводи, 49 млинів та вітряків, два рибні заводи, понад 15 тис. голів домашніх тварин.

Історія Озівського козацького війська починається з 1775 року, коли Росія ліквідувала Запорозьку Січ. Козаки оселилися за Дунаєм, де продовжували традиції Запорозької Січі і притягували до себе значну кількість втікачів. Російський уряд вбачав єдиний засіб припинити цей процес у ліквідації Задунайської Січі. Водночас російське військове командування високо цінувало бойові якості задунайців і намагалося залучити козаків на свій бік. Коли кошовим отаманом на Задунайській Січі став Йосип Гладкий, Росії вдалося розпочати повернення задунайців у межі держави.

Й. Гладкий народився 1789 року в селі Мельниках на Київщині, в сім'ї сільського старости. У 1813 році одружився з Феодосією Мазур – козачкою з села Краснохижинці біля Золотоноші. Вони мали четверо дітей. Щоб утримувати сім'ю та сплачувати податки, він подався на заробітки і потрапив до Задунайської Січі, де був прийнятий в січове товариство і отримав нове прізвисько – Бондар. Він брав участь у багатьох військових походах, був обраний курінним, а згодом – кошовим отаманом.

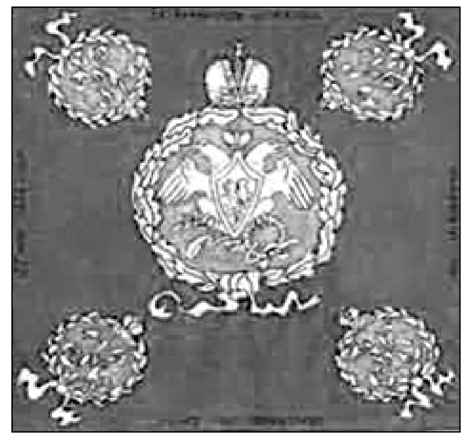
У 1828-1829 роках військові дії між Росією та Туреччиною розгорнулися саме на території, де проживало населення Січі. Війна розпочалася 14 квітня 1828 року. Турецький султан Мухамед II наказав кошовому отаманові негайно вступити з усім козацьким військом у війну.

Й. Гладкий зібрав козацьку раду, яка підтримала пропозицію кошового перейти до Російської імперії. 9 травня 1828 року, залишивши більшу частину своїх пожитків, але взявши клейноди, військовий скарб та похідну церкву, козаки на 61 човні вийшли в море. Згідно з бажанням козаків, всі прибулі на терен Росії під конвоєм були відіслані до Ізмаїлу. З переходом козаків до Росії Османська імперія втратила стратегічну ініціятиву, а російська держава позбулася небезпечної для монархії Задунайської Січі.

Напередодні війни Росії з Туреччиною в 1828-1829 роках на території Задунайської Січі проживало близько 15 тис. осіб. До Росії перейшло близько 800 осіб. Переважна частина задунайського населення була залишена на поталу туркам. Як наслідок, були великі жертви.

Коли турецьке військо чинило розправу на території Задунайської Січі, вихідці з турецьких володінь із своїм рухомим майном проходили карантин в Ізмаїлі. У цьому місті перебував і імператор Микола I, який особисто очолював російську армію у війні з Туреччиною.

20 травня 1828 року кошовий склав до ніг російського імператора клейноди, шаблю, шапку, пожалувані йому турецьким султаном. Цар милостиво дозволив оселитися їм в російській державі. Вже 24 травня козаки були залучені до акції з захоплення фортеці Ісакчі. Коли турецька залога покинула фортецю, Микола I переїхав через Дунай на запорозькому човні, яким керував Й. Гладкий, а веслярами були курінні отамани.

Прапор Озівського козацького війська мав сині, жовті і червоні барви.

27 травня 1832 року вийшов іменний указ, який визначав територію поселення козаків в Олександрівському повіті Катеринославської губернії, на так званому Бердянському пустищі. За цим військовим формуванням закріпилася назва Озівське козацьке військо.

Озівські козаки жили станицями, займалися землеробством, рибальством, скотарством, бджільництвом. В мирний час команди озівських козаків на баркасах відбували берегову службу вздовж східніх берегів Озівського і Чорного морів, для чого 1837 року зформували Озівську козацьку фльотилію. Під час війни військо було зобов'язане виставляти морський батальйон для охорони та оборони узбережжя, піший козацький напівбатальйон і фльотилію малих морських човнів для варти вздовж узбережжя.

З 1850-их років озівців почали примусово переселяти на Кубань. Невдоволені цими діями козаки підняли повстання, яке російські війська жорстоко придушили.

У 1863 році на Кубань було відіслано першу групу – 488 козацьких сімей. Переселенці мали подолати 508 верст.

На Кубані озівців стали ділити на окремі групи з метою поселення в станицях по річці Абині, між іншими переселенцями. Озівці відмовилися виконувати розпорядження і стали табором біля Анапи. Їм наказали йти на відведену під поселення місцевість, але вони надалі стояли табором. Тоді командувач військами Кубані наказав з ужиттям зброї припинити непослух озівців. Проти них були виставлені реґулярні війська. Козаки виставили поперед себе жінок та дітей і надалі відмовлялися йти в призначені для їхнього поселення станиці. Знову почалися переговори, які закінчилися тим, що заколотників було виявлено і заслано до Сибіру, озівців поділено на чотири частини і оселено в Абинській, Хаблський, Грузинській та Ільській станицях.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Світовий Конґрес Українців закликає вшанувати С. Бандеру

У нинішньому році все світове українство відзначає 100-річчя від дня народження і 50-річчя загибелі видатного борця за свободу і незалежність України, політичного діяча, ідеолога українського національного руху, голови проводу Організації Українських Націоналістів (ОУН) Степана Бандери.

З іменем С. Бандери нерозривно пов'язаний один з найяскравіших періодів боротьби українського народу за свою свободу та власну державу. Як представник нового покоління, яке зростало на ідеях звільнення України від багатовікового поневолення, С. Бандера пройшов типовий шлях патріота-революціонера – від активної участи в національно спрямованих студентських гуртках та в рядах „Пласту" і „Просвіти" до підпільної боротьби в Українській Військовій Організації і ОУН, а затим до польських, німецьких і радянських тюрем і переслідування.

Будучи небуденною особистістю – блискучим провідником ОУН, загартованим, впевненим у важливості своєї місії борцем, – він ще за життя став леґендою українського визвольного руху.

Перед початком Другої світової війни, очоливши Провід революційної ОУН, С. Бандера зумів об'єднати на державницькій ідеї українського націоналізму широке коло самостійників на всіх етнічних українських землях для здобуття Української суверенної держави. У вирі подій ХХ ст. ОУН під його проводом стала потужною політичною силою у боротьбі проти всіх окупантів українських земель.

Проголосивши тезу збройного самозахисту проти Польщі та Москви, Степан Бандера уже в 1935-1936 роках на голосному політичному процесі у Варшаві виявив себе як зрілий діяч, перетворивши цей процес на маніфестацію ідей українського визвольного руху, зокрема виступивши зі звинуваченням окупаційних режимів, які нищили українців.

Пам'ятним у історії українського народу є проголошення 30 червня 1941 року незалежної Української держави, а також відмова вже арештованого С. Бандери відкликати Акт проголошення на вимогу особистого емісара Гітлера. Це стало викликом Третьому райхові, перед яким тремтіли керівники великих держав.

Під проводом С. Бандери майже 20 років сотні тисяч українців вели героїчну боротьбу за свободу нації у лавах Української Повстанської Армії та ОУН, чия ідея – спочатку Україна в серцях українців, а потім держава на своїй землі – стала тією основою, яка не дозволила зламатися перед переважаючою силою ворога.

Увесь життєвий шлях С. Бандери був наповнений палкою любов'ю до України і до свого народу та безкомпромісною боротьбою за власну державність. Підло вбитий від руки московського найманця 50 років тому, С. Бандера довгі роки був і продовжує бути небезпечним для Москви, яка всіляко намагалася знеславити його ім'я, а в ньому і український національно-визвольний рух ХХ ст.

Проголошення в 1991 році незалежної України засвідчило перемогу ідеалів С. Бандери, за які поклали своє життя на вівтар свободи сотні тисяч відомих і безіменних синів та дочок українського народу.

У зв'язку з 100-річчям народження і 50-річчям загибелі С. Бандери Світовий Конґрес Українців (СКУ) закликає все світове українство вшанувати його як справжнього Героя України, втілювати в життя його національно-державницькі ідеї та наслідувати як приклад служіння своєму народові та Українській державі.

Євген Чолій,
президент
Стефан Романів,
генеральний секретар
Торонто, 9 жовтня 2009 року

Шановні дописувачі!

Порівняно невеликий обсяг тижневика і значне число пропонованих редакції матеріялів змушує звернутися до Вас з проханням надсилати до публікації тексти листів обсягом не більше, ніж 500 слів, тобто три-чотири сторінки машинопису, через два інтервали. Редакція залишає за собою право скорочувати довгі тексти і виправляти їх згідно з чинним правописом. Просимо утримуватися від відступів від обраної теми для опису сторонніх щодо неї питань.

Фотографії просимо надсилати лише в додатку до листа, даючи їм назви, які зазначені в тексті. Назва фотографії і підпис до неї – це різні речі. Не позначайте світлини загальновживаними числами чи словами, тому що комп'ютер не зможе їх відрізнити.

Разом з прізвищем обов'язково подавайте повне ім'я осіб, про яких іде мова в тексті допису чи статті.

Редакція

Заклик до людей небайдужих

Волинське крайове братство св. апостола Андрія Первозваного проводить значну роботу з збереження і відновлення історії нашої минувшини. Воно перевидало першу друковану в Луцьку книгу „Лямент", книгу віршів шляхтича Данила Братковського, якого 310 років тому поляки стратили в Луцьку за його участь у повстанні Семена Палія, науковий збірник про Волинь, а невдовзі мають появитись архівні матеріяли про діяльність Луцького братства в XVII ст.

Братство організовує музей Луцького братства та впорядковує поховання перших братчиків у крипті братської Хрестовоздвиженської церкви. Їхні останки, після пограбувань і глуму, лежали там у безладі серед будівельного сміття. Братчики очистили склепіння церкви від сміття і землі, кості братчиків тимчасово зібрали в чотири труни. Після закінчення відбудови останки братчиків будуть складені під скло на зразок козацьких поховань у Пляшевій. Цей братський некрополь стане частиною експозиції музею історії Братства.

Ремонтні роботи в майбутньому музеї йдуть, в основному, за рахунок пенсійних збережень голови братства Андрія Бондарчука.

Не маючи фінансових спроможностей достойно вшанувати пам'ять наших далеких попередників, Братство звертається до земляків і людей, не байдужих до історії Волині, з проханням фінансово підтримати організацію музею Братства та впорядкування Братського некрополю.

Товариство св. Андрія приєднується до прохання Волинського крайового братства і просить всіх людей доброї волі, а зокрема вихідців з Волині, виявити увагу до зусиль наших земляків відродити історичну пам'ять в нашому народі.

Просимо складати звільнені від податків пожертви на музей Луцького братства та впорядкування, виставляючи чеки на: St Andrew's Society, Inc. з зазначенням на чекові „Museum". Адреса: 95 Orient Way, #5B/C Rutherford, NJ 07070. Тел.: (201) 460-0190. Електронна адреса: michalla@verizon.net

Імена всіх жертводавців будуть вписані в книгу Будівничих музею. Імена тих, хто пожертвує 150 дол. або більше, будуть вміщені та таблиці при вході до музею.

Михайло Герець,
заступник голови
Товариства св. Андрія
Ратерфорд, Ню-Джерзі

Прикрі прогалини у спомині

Читаючи офіційну посмертну згадку прес-центру Української Греко-Католицької Церквипро бл. п. Владику Мирослава Марусина (ч. 40), я зауважив дивне пропущення деяких значних подій у його церковній кар'єрі. Наприклад, навіть мимохідь не згадано, що він колись служив довіреним секретарем бл. п. Патріярха Йосифа Сліпого, немає про його ролю у справі визнання Патріярхату УГКЦ Ватиканом ні про діяльність під час виходу УГКЦ з підпілля. Оскільки такі звідомлення часто стають основним джерелом гасел у різних довідкових виданнях, того роду прогалини можуть мати ширші небажані наслідки.

Роман Воробець,
Александрія, Вірджінія

Про мову, долю і „проффесора"

Минулого тижня в редакційній пошті не бракувало поетичних творів. **Марія Щерб'юк** з Чикаґо надіслала поему Ярослави Козової зі Львова „Молитва-сповідь", присвячену Україні і Тарасові Шевченкові. Я. Козова відійшла в інший світ 14 липня. Їй було 70 років. Я. Козова була засновницею і довголітньою старостою хору „Горлиця" при Львівському аптечному управлінні, де вона працювала. Поетеса писала про Т. Шевченка:

Хвилі б'ють в високий берег,
Пустеля чорніє,
На камені сидить в'язень
про Вкраїну мріє...
Лине погляд небосхилом
Зірку вигляда€,
Щоб засяла на Вкраїні
молить він, благає...

Катруся Оленич-Шморгай з Лейксайду, Каліфорнія, прислала віршовану казку „Про Юрася-коверзу", яку в 1946 році, в Німеччині, під псевдом „Дід Іван Гайдай" написав її батько Іван Оленич для дочки Ганнусі. Казку було надруковано накладом 10 примірників.

Алла Кемпер з Дестіну, Фльорида, у спомині „Чи вірите ви в долю?" розповіла про випадок з 2000 року, коли вона в Україні віддала в дорозі старій жебрачці усі свої невеликі гроші та запас їжі. Інші подорожні зауважили, що сама вона залишиться голодною, але жебрачка сказала, що Алла ніколи не голодуватиме. Так і сталося: в Америці А. Кемпер знайшла добробут.

Професор-емерит **Зіновій-Лев Мельник** з Сінсінаті, Огайо, побачив у „Свободі" (ч. 40) заголовок „Проффесор хоче лікувати Україну" і з цього приводу написав листа з роз'ясненням, що в українській мові в цьому слові немає подвоєння приголосної букви. Пояснення цього випадку є в останньому реченні статті, де сказано: „Колись В. Янукович написав в анкеті, що він – „проффесор". Так писав це слово тодішній і нинішній кандидат у президенти. Отже, мова у „проффесора" В. Януковича не була українською.

Статтю „Слово про отця Гриньоха" надіслав з Лохвиці, Полтавська область, **Олександер Панченко.** Особливо цінна його розповідь для земляків-полтавців, які лише тепер дізнаються про українських героїв.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Імпреза „Мова наша солов'їна" – в Чикаґо

ЧИКАҐО. – Заходами Товариства Української Мови (ТУМ)-Чикаґо та Українського Інституту Модерного Мистецтва (УІММ) 4 жовтня в приміщенні Інституту відбулася імпреза під назвою „Мова наша солов'їна – еволюція української мови".

Програму відкрила проф. Віра Боднарук, голова ТУМ та голова Літературної секції УІММ. В своєму слові вона зазначила, що сучасна мовна ситуація в Україні дуже турбує діяспору, бо бачимо, як нашу мову замінюють чужими словами, чужими ідеями. Тему програми запропонувала д-р Роксоляна Тимяк-Лончина, яка часто буває в Україні як лікар-стоматолог, щоб надавати поміч неповносправним дітям в інтернатах. Оскільки вона також закінчила студії фотографії, то у вільні хвилини фотографує населення, сиріт та природу України. Останнім часом вона звернула увагу на те, що в містах України вживають в назвах крамниць, підприємств та на реклямах англійські слова, писані кирилицею. Частину її світлин, де видно такі назви, як „кофе хавз", „імідж", „корнер" і т.д. було висвітлено в УІММ.

Учасники програми „Мова наша солов'їна" (зліва): проф. Віра Боднарук, Мирон Куляс, Віра Лесик, д-р Юрій Тарнавський, Юлія Юринець, Олег Музика, Наталя Марчак, Ростик Гриньків, Мар'яна Гриньків і д-р Богдан Боднарук. *Фото: Богдан Боднарук*

Головним промовцем був відомий поет і мовознавець з Ню-Йорку д-р Юрій Тарнавський, тема якого була – „Засмічення української мови", ілюстрована багатьма конкретними прикладами.

Після доповіді д-ра Ю. Тарнавського учні школи українознавства Юлія Юринець та Олесь Бучак разом з учителької „Рідної Школи" Вірою Лесик виконали твір Катерини Мотрич „Молитва до Мови".

В наступній частині програми виступив Мирон Куляс з монологом власного пера, в ролі „професора Мармалиґи". М. Куляс добре знаний чикаґській громаді як гуморист, засновник драматичного гуртка, творчим спадкоємцем якого сьогодні є „Спалений театр", з яким М. Куляс активно співпрацює.

Після виступу „професора Мармалиґи", який розвеселив публіку, діялог „Телефонна розмова" пера М. Куляса виконали Ростислав Гриньків та Олег Музика, представники четвертої хвилі.

Уривок з твору „Мина Мазайло" Миколи Куліша про „українізацію" виконали Наталя Марчак, Мар'яна Гриньків та Ростислав Гриньків. На закінчення програми Віра Лесик продеклямувала вірш Михайла Лотоцького „Мова".

Опісля д-р Олесь Стрільчук, голова місцевого Відділу Українського Конгресового Комітету Америки, вручив грамоту керівникам ТУМ-Чикаґо проф. Вірі та д-рові Богданові Боднарукам за їхні постійні контакти з Україною та невтомний труд для відродження, плекання і збереження української мови та літератури на землях України, з особливою увагою до південних та східних областей.

Орися Коссак-Кардосо, голова УІММ, подякувала численній публіці за участь і запросила на товариську зустріч з виконавцями програми.

Пресова референтура ТУМ–Чикаґо

Новини з Наукового Товариства ім. Шевченка

Про поета, який не міг не повернутися

НЮ-ЙОРК. – В Науковому Товаристві ім. Шевченка 3 жовтня відбувся круглий стіл, присвячений 100-річчю від дня народження одного з найвидатніших українських поетів XX ст. Богдана-Ігоря Антонича (1909-1937). Поет, якого забули одразу після смерти та який не зі своєї волі „випав" з літературного контексту на кілька десятиліть, тріюмфально повернувся у літературне життя й до читача у другій половині 1960-их років завдяки зусиллям Святослава Гординського і Богдана Рубчака – в Америці, Миколи Неврлого – в Чехословаччині та Дмитра Павличка – в Україні, тоді, коли майже одночасно вийшли збірання творів Антонича.

Шість поетичних збірок („Привітання життя" (1931), „Велика гармонія" (1932), „Три перстені" (1934), „Зелена євангелія" (1934), „Книга Лева" (1936), „Ротації" (1938) забезпечили Б.-І. Антоничеві незаперечне місце в українській та світовій поезії. До того ж, у його літературній спадщині – літературна критика, теоретичні статті про мистецтво, лібрето до опери „Довбуш", незакінчений роман „На другому березі", переклади европейських поетів, листи до різних адресатів, – усе, що витворює повний образ Антонича-літератора.

Його поетична мова стала каноном в українській поезії, помітно вплинувши на кілька літературних поколінь, його творчість постійно провокує нових дослідників дошукуватись таємниць поетичного слова.

На круглому столі НТШ-А виступили д-р Б. Рубчак, д-р М. Найдан та Василь Махно. Д-р Б. Рубчак – автор багатьох праць про творчість Б.-І. Антонича та один з упорядників його „Зібраних творів" багато спричинився до відчитання справжнього Антонича. Д-р Михайло Найдан останніми роками плідно працює як перекладач поезій Б.-І. Антонича англійською мовою, результатом цього є двомовне видання „Велика гармонія" (Львів, „Літопис", 2007). Проф. М. Найдан також до ювілею підготував велику збірку вибраних віршів Б.-І. Антонича, котру видрукує університетське видавництво в Америці, та упорядкував низку статтей про поета в „Ukrainian Quarterly" українських та американських антоничезнавців. В. Махно – автор дисертації про творчість Б.-І. Антонича.

Д-р Б. Рубчак, обравши темою

Під час засідання Круглого стола (зліва): Василь Махно, Богдан Рубчак, Михайло Найдан.

свого виступу роздуми про постать Б.-І. Антонича в літературних творах, детально зупинився на романові Юрія Андруховича „Дванадцять обручів", в якому Б.-І. Антоничеві присвячено не один уступ. На думку д-ра Б. Рубчака, Ю. Андрухович досить вільно підійшов до витлумачення особистого життя поета, що зовсім не відповідає реальному станові речей. Для Б. Рубчака ця довільність свідчить про „боротьбу" з Антоничем, що зазвичай трапляється поміж тим, хто впливає, і тим, хто відчуває вплив.

Д-р М. Найдан розповів свою історію взаємин з Б.-І. Антоничем та його текстами, про свої пляни як перекладача поетових творів. На думку д-ра М. Найдана, поетичний текст Б.-І. Антонича надзвичайно складний не лише структурою поетових метафор, а також як текст, котрий нелегко перекласти англійською мовою. Натомість праця над перекладами віршів Б.-І. Антонича триває і, як результат, на вечорі було прочитано кілька віршів українською та паралельно англійською мовою. Д-р М. Найдан також відзначив магнетизм поезії Б.-І. Антонича та його вплив на українську поезію.

В. Махно зауважив, що поезія Б.-І. Антонича цілком співзіставна з подібними пошуками у ранній творчості Павла Тичини та Володимира Свідзінського, її космізм, космогонія, метафізичні шукання мають точки дотику з подібними і водночас відмінними елементами в усіх трьох поетів. Лемківське походження Б.-І. Антонича – це лише один чинник, який формував поета, іншими, й не менш важливими, були сучасна йому европейська культура та місто Львів. Для розуміння Антоничевого мистецького досвіду не зайве вчитатися у його літературну та мистецьку критику, в яких він висловлює своє розуміння поезії та мистецтва.

Насамкінець Заслужена артистка України Людмила Фесенко під акомпаніямент Христини Карпевич виконала три пісні Ігоря Соневицького на слова Б.-І. Антонича.

Водночас Бібліотека НТШ-А влаштувала виставку творів поета і літературно-критичних праць, присвячених його творчості. Серед експонатів – рідкісний томик Антоничевих „Вибраних поезій", виданий „Українським видавництвом" у Кракові в 1940 році.

Круглий стіл – про гетьмана Івана Мазепу

19 вересня у Науковому Товаристві ім. Шевченка на круглому столі, присвяченому 300-літтю від дня смерти Івана Мазепи, виступили відомі українські науковці Америки д-р Лариса Онишкевич та д-р Любомир Гайда.

Постаті гетьмана Івана Мазепи присвячено не лише серйозні наукові історичні розвідки, здійснені завдяки зусиллям українських вчених, але й літературні, музичні та кінематографічні твори. Усі вони викликають широке зацікавлення, а почасти й полеміку.

НТШ-А при співпраці з Інститутом української археографії та джерелознавства ім. Михайла Грушевського, Центральним державним історичним архівом України видало упорядковані Ігорем Бутичем „Універсали Івана Мазепи" у двох частинах (Ч. 1. Київ, 2002; Ч. 2. Львів, 2006).

Також НТШ-А кілька років тому оголосило конкурс на написання історичної монографії про І. Мазепу. Конкурс успішно завершився виданням праці Сергія Павленка „Іван Мазепа як будівничий української культури" (Київ, 2005). Крім того, НТШ-А спеціяльно замовило працю про І. Мазепу „Просвічений володар", що її написав відомий український письменник Валерій Шевчук. Окремою книжкою праця була видрукована у 2006 році.

Ось чому тема І. Мазепи для НТШ-А зовсім не випадкова. Цього разу на круглому столі розглядалися літературний та музичний аспекти, пов'язані з висвітленням гетьмана І. Мазепи та його епохи. У виступі д-ра Л. Онишкевич йшлося про те, як історичну постать українського гетьмана представлено у драматичних творах, а також і в творах інших літературних жанрів. Розглядалися тексти, написані та поширювані і до, і після поразки об'єднаного шведсько-українського війська у Полтавській битві 1709 року.

Доповідач зокрема зупинилася на сюжетних та композиційних особливостях творів, авторами яких є клясики світової літератури та сучасні письменники. Особливо детально проаналізовано драми „Володимир" (Феофан Прокопович), „Йосип Патріярх" (Лаврентій Горка), „Брама смертельної тіні" (В. Шевчук).

Д-р Л. Гайда, аналізуючи музичні твори европейських композиторів, які зверталися до образу І. Мазепи, зазначив: „Гетьман Іван Мазепа був трагічною постаттю, котра залишила яскравий слід у світовій культурі, та далеко не всі мистецькі твори, присвячені його особі, належно поціновані". Головну увагу було звернено на опери західньоевропейських композиторів: Фабіо Кампана (1819-1882), Карло Педротті (1817-1893), Леона Дюбуа (1859-1935), Ільдебрандо Піццетті (1880-1968), Еміля Неріні (1882-1967) та ін. Багато доповнень та питань присутніх стосувалися також різних історичних аспектів діяльности гетьмана І. Мазепи.

До 350-річчя Битви під Конотопом

26 вересня в Науковому Товаристві ім. Шевченка відбулася чергова лекція, яку прочитав професор Юрій Гаєцький. Тема лекції „До 350-ліття Битви під Конотопом: про замовчувану перемогу козацького війська гетьмана Івана Виговського над Москвою" багатьма гранями пов'язана з попереднім круглим столом до 300-річчя смерти гетьмана Івана Мазепи і викликала значне зацікавлення місцевої української громади.

У вступному слові ведучий програми Василь Махно представив доповідача і наголосив на актуальності досліджень, присвячених боротьбі української гетьманської держави за унезалежнення від Московського царства.

Узявши слово, проф. Ю. Гаєцький відзначив, що протягом століть інформація про Конотопську битву замовчувалася, бо правда про ті події розвінчувала багато великодержавних мітів, особливо про „споконвічне прагнення українців до союзу з Росією". Ворожа тенденційність і відверті фальсифікації офіційної російської історіографії щодо Конотопської битви закорінені у тривалому колоніяльному становищі України. Час віддати належне особі І. Виговського, який по праву посідає почесне місце в пантеоні українських героїв.

Доповідач розповів про маловідомі обставини, пов'язані з укладен-

(Закінчення на стор. 11)

Д-р Лариса Онишкевич

Проф. Юрій Гаєцький під час лекції в НТШ-А
Фото: Володимир Ткаченко

Парафіяни відвідали першу церкву

ПАРМА, Огайо. – 26 вересня духовенство Українського православного собору св. Володимира разом з 70 парафіянами відвідали свою першу церкву у Клівленді. Це відвідання було частиною святкування 85-ліття парафії, заснованої у 1924 році. Зараз цю церкву вживають еспаномовні християни.

Тролейбус для поїздки спонзорували парафіяни Михайло і Таня Доброноси.

У старій церкві духовенство поклало квіти спереду, де був вівтар. Всі разом співали Господню Молитву українською і англійською мовами. Після цього співали „Вічную пам'ять" для померлих настоятелів і парафіян.

Еміль Павлишин, батько якого був першим головою управи парафії св. Володимира, а він у минулому також був головою парафіяльної управи, розповів про перші роки парафії, підкреслив любов і відданість перших імігрантів до церкви у період Великої депресії. Багато людей поділилися власними спогадами про колишню церкву.

Дорін Джоган, яка є теперішнім головою парафіяльної управи, подала свої спогади і віддала дар вдячности еспанській церкві.

Представники духовенства попросили згадати той час, коли батьки і прабатьки учасників поїздки були активними у парафії і сиділи на цих лавках. Духовенство вело це зібрання, співаючи колядки і пасхальні пісні, що викликало сльози і приємні згадки про батьків і друзів.

Подорож закінчилася частуванням у парафіяльній залі, яке приготував старший відділ Української Православної Ліґи. При цьому парафіяни пригадували, як 14 сімей жили у цій залі, спали на ковдрах і їли разом, поки не знайшли працю і помешкання, згадували п'єси і концерти, у яких брали участь.

А у 1950-их роках парафія придбала 10 акрів землі у Пармі і побудувала у 1967 році нову церкву, школу і культурний центр.

Мері-Анн Склярик

На фотографії 1930-их років – Український православний собор св. Володимира у Клівленді.

Духовенство і парафіяни Українського православного собору св. Володимира у Пармі 26 вересня під час відвідин старої церкви.

Допомогли сиротам в Бразилії

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Діловий комітет популяризації книжки д-ра Олександра Лужницького „Українці метрополітальної Філядельфії", членами якого були Віра Андрейчик, Петро Гурський, Ярослав Заліпський, Ігор Кушнір, Ірена Цвікула-Корчинська, Христина Кульчицька (секретар), Роман Левицький, Роксоляна Луців, Уляна Мазуркевич, Борис Павлюк, Уляна Процюк, Микола Рудницький, Ігор Смолій, Христя Сеник та Ігор Чижович, отримав від продажу цієї книжки 10 тис. дол. і обдарував найбільш потребуючих українських сиріт в Бразилії.

Сиротинці в Резерві-Парана і в Іраті-Парана одержали по 5,000 дол. Їх вручено сестрам Лукії Цалковській та Еліяні Мельницькій.

Комітет одержав листи з щирою подякою та світлинами сиріт.

Уляна Процюк

Обдаровані сироти в Іраті-Парана, Бразилія.

Подарунки дістають сироти в Резерві-Парана, Бразилія.

Дослідження...

(Закінчення зі стор. 5)

щення усіма методами генофонду ще тривало б після 1991 року з такими ж середніми темпами, як у попередні 74 роки, то процес ліквідації української нації став би незворотним. Тепер є надія на відновлення українського народу, але за умови цілеспрямованої національної політики щодо соціюму на державному рівні.

Під час Голодомору 1932-1933 років вимирали цілі села, які негайно заселялися неукраїнським населенням. Станом на 28 грудня 1933 року з Росії та Білорусі було послано в Україну 329 залізничних ешелонів із переселенцями. Кожен ешелон – це, в середньому, 60 господарств (350 осіб).

Після Другої світової війни в Україну лише за один рік переїхало 585 тис. військових НКВД, 86 тис. партійних працівників та люмпенізованого населення з Росії для постійного проживання.

Таким чином, протягом 74 років комуно-більшовицького режиму в межах СРСР покоління в Україні зазнавали соціяльно-політичного впливу, зокрема знищення. Протягом трьох поколінь знищувалася інтелектуальна еліта нації: представники системи освіти, науки, культури, духовенства. Із свідомости українців влада намагалася вилучити навіть засади християнської моралі, поняття чести та порядности, – штучно вносилися зміни у загальну традиційну ментальність українців. Депортуючи і руйнуючи родини українського селянства, яке до того, за царату, своєю працею на землі годувало чи не всю Російську імперію, мало наслідком докорінну зміну якости наступних поколінь, які не досягали рівня своїх предків.

Зруйновані родини були позбавлені можливости створювати славетні роди, бо переривалася тяглість поколінь внаслідок того,

Львівський генетик Зиновія Служинська.

що була порушена рівновага між народжуваністю і смертністю.

Не менш трагічним для нації було і є перманентне штучне насадження у свідомість людей цінностей, не притаманних українцям, – змінилося їхнє ставлення до матеріяльних та духовних цінностей, до природи. Саме на оздоровлення нації мусить бути спрямована в Україні уся діяльність влади усіх рівнів. Аналіза же поточного моменту в царині політики, економіки, суспільного життя свідчить про протилежне.

Держава Україна хвора. Тих українців, які можуть і хочуть бути її цілителями, олігархічна влада усіма засобами не допускає до практичного здійснення їхніх позитивних можливостей.

Висліди досліджень викладені у книзі „Від родини до популяції", яка була видана у Львові 2008 року Науковим Товариством ім. Шевченка накладом 150 примірників. Книгу можна придбати в автора за 20 дол. з пересиланням. Адреса: Зиновії Служинській, Головна пошта, п/с 320, Львів, 79000 Ukraine.

Новини з Наукового...

(Закінчення зі стор. 9)

ням І. Виговським Гадяцького договору з Польщею. Договір було підписано 16 вересня 1658 року – після приборкання гетьманом бунту полтавського полковника Максима Пушкаря й розриву Переяславської угоди з Москвою. За цим договором Україна як „Велике Князівства Руське" мала входити на рівних правах у федерацію з Польщею і Литвою під правлінням спільно обираного короля. Православне віровизнання зрівнювалося в правах із католицьким. Угода, хоча й з певними застереженнями, була схвалена польським сеймом.

Лектор розповів про особисті якості Юрія Немирича, генерального полковника Київського воєводства, призначеного відтак канцлером Великого Князівства Руського: саме цього політика мають за справжнього ініціятора Гадяцького договору. На прикладі історичної постаті Ю. Немирича було розкрито низку причин, що призводили до хронічних невдач української провідної верстви утвердити власну державну суверенність. Серед цих причин називалися недооцінка важливости тісніших зв'язків із Запорізькою Січчю, відірваність вождів від повсякденного життя низових українських станів, і то навіть у таких, здавалося б, малозначних деталях, як одяг, мова, „латинські" манери. За словами доповідача, не досить бути добрими вояками, треба ще бути добрими політиками.

Проф. Ю. Гаєцький неодноразово побував в Україні на місці Конотопської битви. Укріплення Конотопу в XVII ст. були досить міцними, до того ж тогочасну фортецю з різних сторін оточували болота, що заважало використовувати важку кавалерію та артилерію близько від міста.

Під час лекції демонструвалися цікаві прозірки. Частина з них представляла сучасний вигляд місцевости, інші – ілюстрували історичні джерела, пов'язані з тією історичною епохою. Події навколо Конотопської битви добре відомі завдяки хронікам, залишеним козацькими літописцями: Карпом Мокрієвичем, Петром Забілою, а особливо Романом Ракушкою-Романовським, – відзначив лектор. Страх Москви перед Гадяцьким договором і загрозою втратити зверхність над Україною і привело до вторгнення військ Григорія Ромодановського та Олексія Трубецького на українські землі.

Далі доповідач говорив про те, що Конотопська битва завершилася однією з найбільших поразок московського війська у XVII ст. З боку переможених загинуло близько 30 тис. вояків, завдяки умілій засідці полком Івана Богуна у прилеглих болотах була потоплена добірна кіннота ворога. Основу кавалерійських відділів складали діти родовитих бояр. Наклали головою такі московські князі, як Бутурлін (горезвісний посланник царя Олексія при укладенні Переяславської угоди 1654 року), Куракін, Пожарський, Скуратов.

Як відзначив проф. Ю. Гаєцький, з мілітарних здобутків, які б значні вони не були, можна скористатись насамперед при умові єдиної політичної волі. Якраз цієї волі українській провідній верстві у вирішальні моменти не вистачало. А надто в умовах, коли під боком, на півночі, утвердився такий запеклий ворог української суверенности, якому у світовій історії не було аналогів. Офіційні, навіть освячені Церквою, договори з московською владою облудно порушувалися, а приязні обіцянки кремлівських зверхників увійшли у приказку: щербатої копійки варті.

Лектор додав, що Москва завжди вміла грати на людських недоліках українських вождів, – у XVII ст. це були і схильність Івана Сірка до нерозважливих військових експедицій, і надмірні особисті амбіції Якима Сомка, Івана Брюховецького, і зрадливі вчинки Тимоша Цицюри, Василя Золотаренка. Надто багато різних причин склалося на те, що політична спадкоємиця Орди – Москва накинула вікове ярмо на багатостраждальну Україну.

Наприкінці було наголошено, що славетна перемога України над Москвою в Конотопській битві показала: московське військо не можна вважати непереможним, а успіх приходить тоді, коли гартується єдність і немає сумнівів у власних силах. Тим-то не Берестечко, не Полтава, а саме Конотоп є символом невмирущої слави українського військового мистецтва, – до такого однозначного висновку підвів авдиторію проф. Ю. Гаєцький.

Пресова група НТШ-А

Відзначили 25-річчя дому „Українське село“

ВОРЕН, Мишиґен. – Минуло 25 років від заснування дому для старших віком в околиці Дітройту. Ця ідея належала одні з провідниць дітройтського відділу Союзу Українок Америки Анастазії Волкер та декільком іншим членкам. У 1979 році створено комітет української громади під назвою „Українське село“.

Першим президентом була А. Волкер, а Зенон Василькевич – головою дирекції. У 1984 році будова дому на 145 помешкань була закінчена. Пізніше дирекція корпорації „Українське село“ добудувала ще три кімнати, в одній з яких поставлено комп’ютери, в другій проводиться терапевтичне лікування для жителів, в третій кімнаті – бесіди про здорове харчування, оздоровлення організму та інші, зустрічі з лікарями. За цей центр відповідає д-р Лері Палмер.

20 вересня відбулося освячення добудови, яке провели о. декан Володимир Петрів, о. ігумен Даниїл Чайковський та оо. Маріо Дацишин та Валерій Кандюк. Опісля президент корпорації д-р Майк Меденс відкрив формальну та розвагову частини. Він попросив до слова посадника міста Ворен Джеймса Фаутса, а також представників від федерального уряду, першого заступника президента корпорації З. Василькевича, д-ра Л. Палмера та ще кількох представників громади. Президент екзекутиви д-р Ник Палмер подякував за участь у святі.

Після формальної частини виступили мистецькі групи „Золоті дзвони“ та „Соловейки“ під керівництвом Ольги Соловій. Для присутніх, яких було близько 200 осіб, був великий вибір страв.

Сонячна тепла погода дала можливість гостям і господарям в цей день святкувати не тільки всередині будівлі, а й у дворі „Українського села“, який був дуже гарно прибраний до цієї дати.

Дирекція корпорації має 14 членів, а її екзекутивою є президент – д-р Н. Палмер, перший заступник – З. Василькевич, другий заступник – д-р Л. Палмер, секретарка – Ольга Майєр і скарбник – Розмарі Даєл. Головним адвокатом корпорації є адвокат Ярослав Карпінський.

Зенон Василькевич

Тут починається „Українське село“.

Мистецька група „Золоті дзвони“. Фото: Марія Рипан

Мальовниче подвір’я „Українського села“.

Свято Героїв в Українському американському культурному центрі

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – Всегромадський комітет з відзначення Свята Героїв, створений з ініціятиви Організації оборони чотирьох свобід України (ООЧСУ), влаштував 11 жовтня урочисту імпрезу в Українському американському культурному центрі Ню-Джерзі, у якій взяли участь ветерани національно-визвольного руху, представники громадських організацій, молодь.

На святково прикрашеній сцені були представлені символи подій, які вшановувалися цього дня, – 80-ліття утворення Організації Українських Націоналістів і 100-ліття від дня народження та 50-ліття трагічної загибелі провідника ОУН Степана Бандери, а також портрети Євгена Коновальця, С. Бандери, Романа Шухевича.

Ветеран Другої Української дивізії Української Національної Армії Володимир Васьків провів апель, на якому були представлені з прапорами Українська Повстанська Армія, Перша і Друга дивізії УНА, Українсько-американські ветерани, Українська скавтська організація Пласт і пластовий курінь загону „Червона калина", до якого належав С. Бандера, Спілка Української Молоді Америки, школи українознавства.

Голова стейтової ради Українського Конґресового Комітету Америки і Ради оборони і допомоги Україні Іван Буртик представив почесних гостей – голову Світового братства колишніх вояків УПА і американського об'єднання цього Братства Михайла Ковальчина, виконуючого обов'язки Представника України в ООН радника Євгена Цимбалюка, консула України в Ню-Йорку Богдана Мовчана.

Ведучим програми був редактор Ігор Длябога, який запросив до доповіді професора-емерита Ратґерського університету Тараса Гунчака. Доповідь була присвячена історії ОУН та життю і діяльності С. Бандери.

Після доповіді почалася мистецька частина, у якій співали Марічка і Софія Мигалки з Школи українознавства в Пасейку, Ню-Джерзі (пісня Ростислава Галана „Хай радіють усі"), Богдан Табака („У мене ти єдина" і „Одна калина").

Зачарувала співом Ірина Белець з Української євангельської церкви в Юніоні, Ню-Джерзі, яка виконала „Молитву за Україну". Учителька Оля Марин прочитала поему Петра Савчука „Пам'яті Степана Бандери".

Юнацький грток Осередку СУМ з Джерзі-Сити, Ню-Джерзі, під керівництвом Орисі Сороки і з музичним супроводом Модести Макар виступив з композицією пісень та поезій.

Окремою частиною програми став мініконцерт Алли Куцевич (бандура) та Андрія Турчина (ґітара), які виконали низку повстанських і народних пісень.

Гість з України, пастор євангельської церкви Сергій Остапчук виступив з патріотичною рецитацією „Вмерти для того, щоб жити", у якій закликав присвятити свої життя служінню Україні.

І. Длябога прочитав вітання учасникам свята від Постійного представника України в ООН, Посла Юрія Сергеєва.

На закінчення настоятель Української католицької церкви св. Івана Хрестителя о. протопресвітер Роман Мірчук виголосив молитву.

Голова громадського комітету, голова ООЧСУ Михайло Козюпа подякував усім учасникам дійства, його організаторам і гостям .

Усі заспівали гимн „Ще не вмерла Україна".

Левко Хмельковський

Учасники свята (зліва): учителька Оксана Телепко, голова об'єднання жінок ООЧСУ в Пасейку, Ню-Джерзі, Валентина Дарахівська, ведучий Ігор Длябога, Оля Марин, радник Євген Цимбалюк, Роксоляна Лещук, консул Богдан Мовчан, д-р Тарас Гунчак.

На сцені Алла Куцевич і Андрій Турчин.

Співають Ірина Белець і Богдан Табака.

Ветерани, почесні гості і учасники святкової програми – на сцені Українського американського культурного центру Ню-Джерзі.

Фото: Левко Хмельковський

УКРАЇНА І СВІТ

Контр-адмірал д-р Борис Люшняк брав участь у конференції в Києві

КИЇВ. – Заступник Головного лікаря США контр-адмірал д-р Борис Люшняк, один з провідних специялістів з вірусу H1N1, під час міжнародної конференції, яка відбулася 16 вересня, представив найсучасніші дані американського уряду про цю пандемію.

Співорганізаторами конференції були д-р Данило Григорчук – професор охорони громадського здоров'я при Ілинойському університеті в Чикаґо, та Уляна Мазуркевич – президент Українського комітету прав людини.

Це була перша візита д-ра Б. Люшняка до України на офіційній посаді заступника головного лікаря США і відколи він отримав ранґу контр-адмірала 31 серпня 2006 року. Д-р Б. Люшняк має найвищу ранґу дійсної служби серед американських старшин українського походження.

На конференцію, під час якої було обговорено міжнародний досвід щодо подолання пандемії H1N1, прибуло близько 100 учасників з Грузії, Білорусі та Російської Федерації.

У. Мазуркевич наголосила на тому, що кожна людина має право на здорове життя: „Якщо вірус почне своє просування Европою, Україна має бути готовою. Ми, американці українського походження, наполягали на тому, щоб цей захід, маштаби якого є дуже показовими, пройшов саме в Україні".

На конференції у Києві (зліва): контр-адмірал д-р Борис Люшняк, Уляна Мазуркевич і д-р Данило Григорчук. Фото: Ілля Лабунька

Згідно із заявою першого заступника міністра охорони здоров'я д-ра Олександра Біловола, більшість пострадянських країн покищо уникнула вірусу H1N1. До часу конференції в Україні зареєстровано тільки один випадок захворювання – український робітник заразився в Дітройті. Повернувшись на батьківщину, він опинився в київському шпиталі. За 30 хвилин було зформовано робочу групу епідеміологів, яка, користуючись російським та американським діагностичним обладнанням та за допомогою відповідної діягностики, проведеної при Інституті епідеміології та інфекційних хвороб ім. Громошевського у Києві під керівництвом д-ра Віктора Марієвського, протягом 11 годин зуміла підтвердити наявність вірусу H1N1. Було проведено відповідне лікування, і сьогодні цей чоловік почуває себе добре.

„Натомість американські епідеміологи намагаються впоратися із пандемією, яка спалахнула від однієї інфікованої особи у квітні цього року до понад 1 млн. випадків у серпні", – зазначив д-р Б. Люшняк. На його думку, вирішальну ролю у подоланні пандемії H1N1 відіграють як вакцини та антивірусні ліки, так і зусилля громадськости.

Д-р О. Біловол заявив, що Україна вже приготувала 275 шпитальних місць і виділила 30 тис. ліжок для обстеження у відділеннях інфекційних хвороб при державних лікарнях.

Коли з'явився перший випадок вірусу в Україні, було створено оперативний штаб при Міністерстві охорони здоров'я. Уряд виділив фонди на запобіжні і антиінфекційні заходи, а спеціяльна урядова комісія – на вдосконалення діягностичної системи в лябораторіях і підвищення національного рівня її критеріїв, а також створення центру досліджень грипи.

До створення такого центру відповідальність за обстеження та діягностику беруть на себе Київська санітарно-епідеміологічна станція та Інститут ім. Громошевського.

Проте віце-президент Української академії медичних наук д-р Юрій Кундієв застеріг, що тільки два інститути при Академії медичних наук та академія при Міністерстві охорони здоров'я відповідно обладнані для боротьби з потенційною пандемією, оскільки лікарні по усій Україні закриваються через брак фінансування.

Відбувся щорічний семінар для учнів з України

Наприкінці липня цього року програма „USA/USA" провела свій щорічний семінар для 10 учнів-фіналістів програми. Цей семінар допомагає випускникам та учням старших кляс українських шкіл вступати до престижних американських та інших приватних шкіл, коледжів та університетів.

Учасники семінару були обрані з-поміж 110 учнів, що брали участь у конкурсі. Вони представляли 21 область України, Київ та Севастополь.

Серед обранців було вісім дівчат та два хлопці. Ірина Шакхмантсір з Рівного вела семінар. Її асистентом була Наталія Овчар з Запоріжжя, котра цієї осени почне навчання в університеті Якобса у Німеччині. Катя Переманова з Севастополя і Олег Козаченко з Керчі допомагали при потребі. Наймолодшими добровольцями були брати Антон та Денис Бастови з Чернігова та Роман Євстигнеєв з Полтави.

Близько 10 учнів програми зараз складають іспит ЗНО (зовнішнє незалежне оцінювання), що є обов'язковим для вступу до університетів України. Програма приваблює відчутну частину з найталановитіших школярів України. Вісім з 63 медалістів олімпіяд національного рівня з англійської мови і один з 88 медалістів олімпіяд національного рівня з математики стали учасниками програми.

Організатори програми також шукають студентів з віддалених куточків України, які демонструють визначні письмові та аналітичні навички – у додаток до цілеспрямованости, амбіційности та інших рис характеру, що пророкують успіх. У цілому, середній бал студентів на ЗНО безсумнівно є високим, якщо взагалі не перевищує середній бал у найкращих університетах України.

Висновки з тестування ЗНО 2009 року засвідчують, що можливості програми „USA/USA" серйозно обмежені через неналежний рівень володіння учнями англійською мовою. Цього року ЗНО з англійської мови складали 56,638 випускників. Хоча завдання іспиту були відносно легкими, лише 4,304 учні показали високі результати, отримавши більше 180.5 бала. Тільки з такими показниками випускники могли б розраховувати на отримання стипендії підготовчої школи, не говорячи вже про стипендію коледжу.

У цьому році 433,284 школярів брали участь у ЗНО (з огляду на кількість учнів, які складали обов'язковий іспит з української мови). Таким чином, частка випускників, що обрали іспит з англійської мови, є незначною на загальному тлі.

З 65 учнів, які показали найкращі результати на двох іспитах ЗНО, лише чотири отримали максимальну кількість (200) балів з англійської мови.

Учасники нашого семінару – здебільшого ті, хто буде складати іспит ЗНО з англійської мови, або ті, чий рівень володіння мовою вищий за середній. Обрані нами студенти репрезентують дуже невелику групу, що потенційно може показати відмінні результати на екзамені ЗНО з англійської мови. У майбутньому наші шанси на отримання більшої кількости міжнародних стипендій будуть залежати від збільшення кількости тих, що вивчають англійську мову.

Лише незначна частка українських школярів, що виявляють хист до природничих наук, мають належне для участи у нашій програмі підготування з англійської мови. 14 студентів, які показали найкращі результати на тесті з математики, на тесті з англійської мови продемонстрували рівень, не вищий від решти учасників тестування.

Хоча англійська мова набула поширення в переважній більшості середніх шкіл України, її статус у провідних школах природознавчого профілю необхідно підвищувати. Переважну кількість учнів таких шкіл складають хлопці. Саме цим пояснюється невелика кількість хлопців-аплікантів, які мають вишкіл, належний для нашої програми.

Якщо ви бажаєте дізнатися більше про програму USA/USA та її учасників чи фінансово допомогти, телефонуйте або пишіть до наших офісів у Ню-Йорку. Ви також можете відвідати наш сайт: www.ukrainianscholarships.org/. Ми організація типу 501(c)3. Усі внески не оподатковуються.

Учасники програми USA/USA в Севастополі.

Богдан Оришкевич

Відбувся перший пам'яткоохоронний табір „Вирій"

ЖУКІВ, Польща. – Від 8 до 19 серпня 2009 року на теренах південно-східної Польщі вперше відбувався пластовий Міжкрайовий пам'яткоохоронний історично-краєзнавчий табір „Вирій". Ідея табору полягає у згуртуванні української молоді з України та Польщі навколо спільного обов'язку оберігати національні пам'ятки та історичні місця на етнічних землях українців, що нині перебувають на території Польщі. Це так зване Закерзоння. Про трагічну історію українських земель на захід від річок Сян та Західній Буг навіть сучасна львівська молодь знає дуже мало, хоч у багатьох, зокрема й пластунів, бабця чи дідо походять саме з цих теренів. Відходять останні очевидці Акції „Вісла", а культурна спадщина українців заростає лісами. Ці пам'ятки перебувають практично без жодної опіки з боку Української держави.

Учасники Міжкрайового пам'яткоохоронного історично-краєзнавчого табору „Вирій". Фото: Андрій Котлярчук

Табір „Вирій" організувала група старших пластунів зі Львова, за сприяння пластунів Польщі, Об'єднання українців в Польщі та Національного університету „Львівська Політехніка". Учасниками табору були старші пластуни з України (Львів, Самбір, Чернівці, Кіровоград, Вишгород) та Польщі (Перемишль, Ґданськ, Члухів, Білостік, Ґурово Ілавецьке).

За назву табору невипадково обрали слово „вирій", бо саме так в народі називали рай, де знаходяться душі предків. Віддавна наші люди знали, що лише зберігаючи пам'ять про предків, вони можуть сподіватися на майбутнє.

Стаціонарна частина табору проходила в селі Жуків, що на Любачівщині (нині ґміна Чесан, Підкарпатського воєводства). В середині XX ст. село було українським, в 1946 році мешканців було повністю депортовано, переважно на територію тодішньої Радянської України, а решту під час Акції „Вісла" насильно вивезли на західні та північні терени Польщі (декотрі з їхніх нащадків брали участь в таборі).

Сьогодні велика частина села спустошена, решта забудована новими хатами, де мешкають поляки. Залишилась дерев'яна церква XVIII ст., але тепер вона – римо-католицький костел. Сільський цвинтар, окрім свого історичного значення, має неабияку мистецьку цінність. Кам'яні надгробки виготовлені руками майстрів бруснівської школи каменярства (українського села Старе Брусно, де діяла школа, вже нема). Українці, що народилися і були хрещені в Жуківській церкві, з'їжджаються сюди з різних куточків світу раз на рік, в кінці серпня. Усім їм уже поза 70.

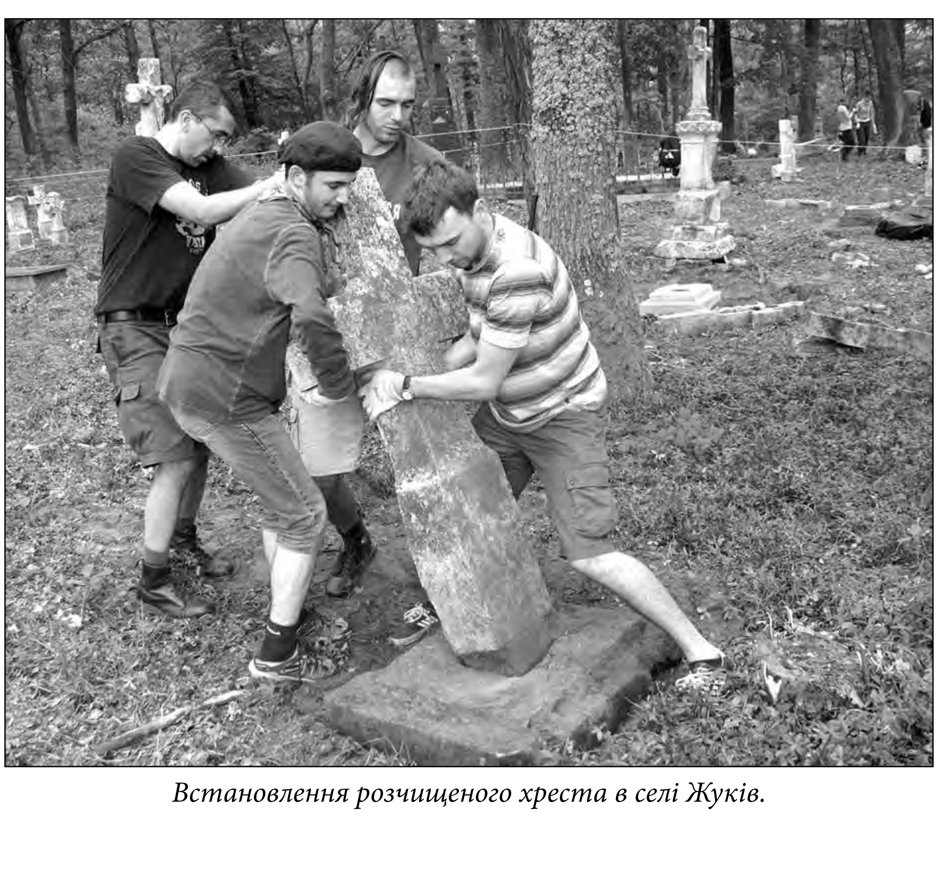
Віднови на жуківському цвинтарі були ініційовані декількома нащадками мешканців села та активно підтримані перемиським відділом Об'єднання українців в Польщі. Пластуни спільно зі студентами-архітекторами Національного університету „Львівська Політехніка" здійснили інвентаризацію жуківського цвинтаря, розчистили його від заростів, віднайшли в землі та підняли хрести, найстарші з яких датуються першими роками XIX ст., провели обміри напівзруйнованої цвинтарної каплиці, встановили повалений хрест на символічному пагорбі „Борцям за волю України" в Жукові та сусідньому селі Гораєць. Цвинтар в Жукові став помітним з рухливої автомобільної траси, що проходить через село, білі хрести знову відкрили свої силюети, розповідаючи людям про тих, хто колись тут господарював.

На таборових ватрах проводили гутірки на тему історії та географії Закерзоння, переглядали історичний фільм, співали відомі та вивчали нові народні пісні з Лемківщини та Підляшшя. Завдяки приємному товариству та сприятливій погоді на таборі панувала атмосфера радости від потрібної та цікавої справи. Незважаючи на специфіку табору, він зберіг свій традиційний пластовий чар.

В часі табору учасники здійснили ряд мандрівок містами та селами Любачівщини, Надсяння, Східної Лемківщини, гірськими полонинами Західної Бойківщини, відвідали багато давніх дерев'яних та мурових українських церков, цвинтарів, музеїв, меморіялів та інших місць, пов'язаних зі споконвічним перебуванням наших предків на цих землях та боротьбою їх за волю України. Протягом табору пластуни взяли участь у кількох Службах Божих у церквах, де ще діють парафії греко-католиків. Останній вечір та ніч табору пластуни гостювали у колишнього вояка повстанської сотні „Хрона" на Закерзонні Івана Годованця, який повернувся і мешкає в рідному колись бойківському селі Ветлина. Сьогодні він тут єдиний українець. Протягом своїх мандрів пластуни мали змогу замислитись над ставленням Польської держави до історичних місць українців на своїй території.

Окрім внеску у збереження української культурної спадщини, табір „Вирій" допоміг молодим пластунам пробудити в собі почуття обов'язку перед рідними історичними пам'ятками на теренах інших держав, надав можливість оцінити тогочасні події і прослідкувати їх зв'язок з сьогоденням. Долучаючись до відновлення цвинтарів в колишніх українських селах, свідома молодь відчуває, що може бути корисною своєму народові. Найкращий спосіб відчути красу Закерзоння та потребу нашої уваги до нього – це відвідати цей край і побачити все на власні очі.

Андрій Котлярчук
комендант табору

Встановлення розчищеного хреста в селі Жуків.

Створено міжнародний фонд „Спадщина і майбутнє"

МИХАЛЬЧЕ, Івано-Франківська область. – 26-27 вересня у дитячому оздоровлювальному комплексі „Перлина Придністров'я" відбувся Всеукраїнський туристичний форум „Пізнаємо Україну". Організували його Українське географічне товариство, Всеукраїнська спілка краєзнавців, географічний факультет Київського національного університету ім. Тараса Шевченка та місцева влада, за підтримки Всеукраїнського благодійного фонду „Україна – свята родина", який очолює уродженець Тернопільщини Іван Матієшин.

На форумі обговорено концепцію Державної цільової програми розвитку туризму і курортів на 2011-2015 роки. Задля цього організатори запросили керівників туристських аґенцій, освітян і керманичів туристської галузі країни. Останні цей захід проігнорували. Проте дивного в цьому нічого немає: чиновники до таких подій і до збереження культурної спадщнини ставляться, м'яко кажучи, зневажливо.

Повертаючись до Києва, я та засновник Міжнародного благодійного фонду „Спадщина і майбутнє" Юрій Юрченко відвідали в селі Самчики біля Старокостянтинова історико-культурний заповідник, де старший науковий співробітник Олександер Пажимський показав встановлений ним власноруч й власним коштом пам'ятний знак творцеві тамтешнього диво-парку ірляндцеві Діонісієві МакКлерові, майже згнилий паркет в палаці, рояль, подарований київським філантропом.

На запитання, скільки ж Міністерство культури і туризму цього року виділило коштів на утримання заповідника, ми почули відповідь: „Жодної копійки". А ремонт кабінету міністерського керівника обійшовся у 2 млн. грн.

Україна святкує поразки, ставить пам'ятники поневолювачам і зберігає монументи диктаторам, на могилах зводить танцювальні майданчики, не поступається іншим у споживанні тютюну та алкоголю, але не переймається занепадом заповідників.

Охоронні ж дошки на пам'ятках архітектури, культури та історії викликають запитання стосовно країни, в якій вони встановлені. А зовнішній вигляд некрополів (включно з Байковим кладовищем), на яких упокоїлись і відомі, і пересічні особистості?

У назвах вулиць та площ українських міст та містечок годі шукати (за мізерним винятком) імена тих, кому ці населені пункти завдячують архітектурною вишуканістю, хто сприяв розвоєві в них культури, мистецтва, освіти, науки, підприємництва.

Саме для того, аби уберегти пам'ять від мулу бездуховности та байдужости, дати молоді надію на гідну її професійну та особистісну перспективу, а старшому поколінню – на заможніше прийдешнє, допомогти державі увійти до числа шанованого світовим співтовариством кола, створюється міжнародний благодійний фонд „Спадщина і майбутнє". До складу його правління і наглядової ради запрошені відомі науковці й громадські діячі з України та з-за кордону. Вже сьогодні фонд має 120 проєктів.

Про здійснення проєктів можна дізнатися електронною поштою: Ingvar80@ukr.net або idd@users.ukrsat.com.

Ігор Винниченко

Вістки з Острозької академії

Острозьку академію відвідав Посол Канади

ОСТРОГ, Рівненська область. – Посол Канади в Україні Даніель Карон 6 жовтня відвідав Національний університет „Острозька академія", спілкувався зі студентами й викладачами, розповідав про перспективи співпраці Канади з Україною та посадив липу у студентському парку на згадку про свою візиту.

Університет тісно співпрацює з Канадою. Про це свідчать участь студентів у канадсько-українських обмінних програмах, численні візити закордонних гостей.

Посол Канади в Україні Даніель Карон під час зустрічі зі студентами та викладачами Острозької академії. Фото: Ярослав Мізерний

Завдяки праці відділу міжнародного співробітництва, який функціонує під керівництвом Едуарда Балашова, стали традицією лекції закордонних професорів, спілкування з громадсько-політичними та культурними діячами, стажування за кордоном.

Ректор університету Ігор Пасічник подарував Д. Каронові „Острозьку Біблію", перекладену українською мовою о. Рафаїлом Турконяком.

Створено осередок Пласту

Хоча Острог – невелике містечко, у якому молодь представлена переважно студентами Острозької академії, усе ж вдалося організувати осередок Національної скавтської організації „Пласт". Пластуни проводять зустрічі-презентації свого осередку. У вересні діяла виставка, присвячена історії Пласту, передана Крайовою Пластовою Старшиною.

Основне досягнення Острозького осередку – Всеукраїнські змагання „Орликіяда", які відбудуться в кінці листопада з участю понад 200 пластунів з України, Канади, США і Німеччини.

Ліна Тимощук, Олексій Костюченко

Пластуни Острозької академії.

Літературне свято у Дермані

ДЕРМАНЬ, Рівненська область. – У древньому місті, до якого родовідно й творчо причетні першодрукар Іван Федоров, письменники Мелетій Смотрицький, Улас Самчук, Борис Тен, відбулося традиційне літературно-мистецьке свято „Дерманський світильник", на якому краяни та їхні гості традиційно пошановували цих видатних письменників.

На свято приїхало чимало письменників з інших областей України. Вони поклали квіти до пам'ятної дошки У. Самчукові, а тоді представили свої книги. Відвідали літературне свято і представники українських видавництв.

На святі було вручено обласну літературну премію ім. Світочів. Нинішнього року цієї нагороди удостоєна рівнянка Лідія Рибенко за роман „Суднотроща".

Євген Цимбалюк

Лідія Рибенко

Нагорода за найкращий твір

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – У Всеукраїнському конкурсі учнів шкіл на найкращі малюнок і твір з теми „Людина та ліс" перемогла школярка з села Лапшина Оксана Івахів.

Її поздоровила і вручила нагороду та подарунок Прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко під час Всеукраїнської наради працівників лісового господарства на Житомирщині. Дівчинка навчається у восьмій клясі.

„Шанувати ліси мене навчила моя бабуся Марія, котра проживає на Львівщині, в Угневі Сокальського району, – розповіла дівчинка. – Ми ходили до лісу, милувалися його чарівною зеленню, збирали гриби чи ягоди".

Дівчинка навчається у хоровому відділі школи мистецтв, бере участь у зразковому дитячому хорі „Сонечко", церковному хорі, ансамблі „Галичанка" при сільському народному домі. Вона співає й дуетом з сестричкою Тетяною.

Тетяна Будар

Оксана Івахів

ЗУАДК організував літні табори в Україні

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Завдяки щедрій українській громаді в США, кожного року екзекутива Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) надає 14 тис. дол. на проведення дитячих таборів в Україні.

Минулого літа 60 сиріт і дітей з багатодітних та малозабезпечених сімей відпочивали у таборі „Сонячний" у Скадовську, над Чорним морем. Табір тривав 12 днів. Під час відпочинку на морі діти з слабким здоров'ям не тільки оздоровилися, але й ознайомилися з історичними та культурними цінностями Таврійського краю.

Канцелярія ЗУАДК у Львові передала гроші на табори Благодійному фондові „Карітас" Самбірсько-Дрогобицької єпархії, Сколівському і Турківському відділам народної освіти, Львівської области.

Діти перебували в оздоровчих таборах „Казка" в селі Коростів і „Джерело Карпат" в селі Розлучі.

Благодійний фонд „Карітас" організував три літні відпочинкові табори. Перший був для 54 дітей у селі Дережичі, Львівської области. Діти відвідали музей Івана Франка. Для них проводилися національно-патріотичні змагання, а також кляси англійської мови.

Другий і третій табори для 20 дітей з дитячого будинку „Оранта", що у Дрогобичі, були проведені в селі Довге Гірське, Львівської области. Це село славиться своїми мальовничими краєвидами і двома старовинними церквами, іконостаси яких розписував КорнилоУстиянович.

о. Ігор Козанкевич
Віра Принько
Лариса Кий

Діти біля карпатського водоспаду.

Проведено конкурс творчої молоді

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Головними критеріями конкурсу творчої молоді віком до 25 років, який провели подружжя з США Іван та Маруся Гнипи та редакція журналу „Бористен", були не лише високий професійний та художній рівень мистецьких робіт, а також їх наповненість національно-патріотичним змістом.

На відкритому майданчику ресторану „Тисяча та одна ніч" відбулася вітання лавреатів та дипломантів творчого змагання. Заслужена артистка України Тетяна Бабич оголосила переможців конкурсу в номінації „Музика". Дипломантом став 13-річний Ілля Босенко, а лавреатом – Ростислав Бабич.

Голова секції „Література" письменник Віктор Савченко запросив на сцену переможців цієї номінації Марію Дружко, яка стала лавреатом за поетичний цикл „Маскарад", та Юлію Купіч, яка здобула відзнаку дипломанта за патріотичне начало у її поезіях.

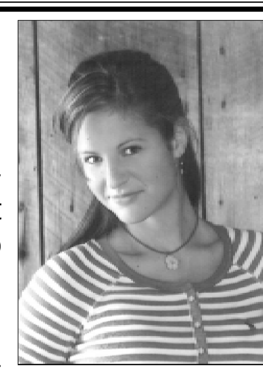
В номінації „Образотворче мистецтво" лавреатом конкурсу стала Надія Криворотова за твір „Весна 1933-го року", присвячений Голодоморові в Україні. А Михайло Яровенко за твір з козацької тематики отримав відзнаку дипломанта.

В номінації „Театр" лавреатом визнано Катерину Мавріну за майстерне виконання творів Тараса Шевченка і Лесі Українки, а дипломантом – Мар'яну Тимощук, за талановите втілення сучасної української поезії на театральній сцені.

Основний фінансовий тягар організації творчого змагання взялу на себе І. та М. Гнипи. Редакція журналу „Бористен" не мала підтримки з боку держави. А така праця свідчить про те, що паростки громадянського суспільства в Україні вже дають перші сходи.

Фідель Сухоніс,
редактор журналу „Бористен"

Українка поміж найздібнішими в Elon University

Келси М. Лапенас, донька Дона і Лідії Мицак Лапенас із Southwick, MA, була вибрана на President's List на Elan University на весні 2009 року. Келсі є внучкою Марії та Василя Мицаків із Whitehall, NY.

President's List включає студентів які беруть не менше 12 кредитів, а оцінки не падають нижче A. Elon University знаходиться в North Carolina. U.S. News & World Report назвав цей університет одним з 10-ти найкращих обласних університетів у південних штатах США, а National Survey of Student Engagement назвав його одним з найкращих університетів у США. До вибору студентів, університет пропонує вищу освіту в ділянці бізнесу, початкової освіти, фіз-терапії, та права.

Бажаємо нашій внучці багато успіхів у її професійному житті.

Марія і Василь Мицаки

День народження книгарні „Смолоскипа“

На Дні книгарні „Смолоскип“. У першому ряді зліва: Осип Зінкевич і Ярослав Скрипник.

КИЇВ. – 2 вересня українська книгарня „Смолоскипа“, відкрита наприкінці серпня 2007 року, відзначила другу річницю своєї діяльності. Книгарня уже стала улюбленим місцем для багатьох киян і гостей столиці, справжнім центром української книжки. Якщо за перший рік праці книгарня продала близько 10 тис. українських видань, то вже в цьому році – понад 15 тис. різних книжок.

Нині 135 видавництв з різних реґіонів України співпрацюють з книгарнею. Понад 30 з них долучилися нещодавно.

Впродовж першого року в книгарні відбулася серія літературних читань та презентацій, зокрема дитячий вечір до дня св. Миколая та майстеркляса із писанкарства напередодні Великодня, завершення всеукраїнського конкурсу читаної поезії „Молоде вино“.

Під час святкування Дня народження книгарні виступили засновник та голова видавництва „Смолоскип“ Осип Зінкевич, директор видавництва Ростислав Семків та директорка книгарні Ольга Погинайко. Особливим гостем, котрий приїхав спеціяльно з візитою до „Смолоскипа“ з Канади став син Патріярха Мстислава (Скрипника) – Ярослав Скрипник. У своєму виступі він наголосив на важливості роботи „Смолоскипа“ в Україні.

Вперше в Україні відбувся поетичний слем-турнір, у котрому поети змагалися, читаючи не власні вірші, а поезію клясиків. На турнірі „зійшлися“ Євген Плужник, Михайль Семенко, Євген Маланюк, Володимир Сосюра, Ігор Римарук, Павло Тичина, Гійом Аполінер та навіть давньоруський поет Боян. Представляли клясиків молоді поети-слемери Павло Коробчук, Олег Коцарев, Вано Крюгер, Дмитро Лазуткін, Ярослав Гадзінський, Любов Якимчук, Микола Леонови, а в ролю Еліота дуже правдиво вжився Анатолій Дністровий. В жюрі були проф. Сергій Іванюк, Р. Семків, Віра Балдинюк, О. Погинайко.

Після майже годинної боротьби переможцями вийшли Є. Плужник, В. Сосюра та Боян. В. Сосюра переміг і отримав від книгарні цінну нагороду – портативний комп'ютер.

Після слем-турніру відбулася традиційна льотерія, під час котрої розіграно книги різних видавництв, авдіокниги, фірмові торбинки книгарні. Суперпризи льотерії – три вечори з поетом чи поеткою стали другою родзинкою вечора. Кожному з переможців льотерії запропонували вибрати когось із пари поетів та поспілкуватися про поезію, літературу і книжки в одній з київських кав'ярень. Оскільки переможцями льотерії виявилися дівчата, то вони вибрали хлопців – Д. Лазуткіна, Б. Горобчука і В. Крюгера.

Адреса книгарні: вул. Межигірська, 21, Київ, 04071 Ukraine. Тел. і факс: (380-44) 425-2393.

Ольга Погинайко

Відзначено 50-ліття Екзархії УГКЦ в Німеччині і Скандинавії

МЮНХЕН. – Апостольська Екзархія для українців-католиків візантійського обряду в Німеччині й Скандинавії з осідком в Мюнхені відсвяткувала в днях 18-20 вересня своє 50-річчя.

17 квітня 1959 року Папа Іван XXIII спеціяльною буллою повідомив Екзархові Платонові Корнилякові про затвердження такої церковної юридичної структури, завдяки котрій українці-католики матимуть „свого“ єпископа і зможуть „по-своєму“ молитися Богові у „своїх“ же храмах. Осідком Екзархату призначено столицю Баварії – Мюнхен, де згодом була побудована Катедра Покрови Пресвятої Богородиці й Апостола Андрія Первозваного.

Майже 60 осіб зібралося 18 вересня у цьому Катедральному соборі, щоб відзначити 50-ліття Апостольського Екзархату в Німеччині й Скандинавії.

Богдан Підлисецький, один з двох отців-помічників пароха о. Володимира Війтовича, відслужив Акафіст до священомученика Петра Вергуна, Апостольського візитатора для українців-католиків у Німеччині з осідком в Берліні, який був арештований комуністами у 1945 році й вивезений в Сибір, де й помер 1957 року.

Папа Іван Павло II у Львові 2001 року проголосив П. Вергуна мучеником. Його мощі були перевезені до Німеччини у 2006 році, частина їх спочиває у Катедральному соборі в Мюнхені.

Після Акафісту духовне слово до вірних промовив Стрийський Владика Тарас Сеньків. Відтак катедральний хор під дириґентурою Станіслава Чуєнка молитовно відспівав „Блажен муж“.

Другий помічник пароха о. Андрій Дмитрик провів коротке розважання, яке завершилось молитвою з Вечірні.

А наступного дня у церкві Всіх Святих відбулася ювілейна академія. Після гимну „Боже Великий“ у виконанні Катедрального хору були зачитані привіти від єрархів різних Церков, в тому числі – від Патріярха Любомира Гузара. Святочну доповідь – „Східня й Західня Европа в царині політики й католицизму“ виголосив Архиєпископ Жан-Клод Періссé, Апостольський нунцій в Німеччині.

А в неділю, 20 вересня, майже 400 богомольців з усіх закутків Екзархату зібрались біля Катедрального собору на Архиєрейську Службу Божу з участю єпископів Т. Сенькова, Юрія Джуджаря (Сербія); Гліба Лончини (Великобританія), Ярослава Приріза і Василя Івасюка (Україна), Петра Крика (Екзарха) та 20 священиків Езархії. Були й достойники з Римо-Католицької Церки.

Ювілейну проповідь виголосив Я. Приріз, Самбірсько-Дрогобицький Єпископ.

Після Служби Божої, з нагоди 50-ліття Екзархату, Владика Петро винагородив золотими хрестами оо. Івана Мачужака, Володимира Війтовича, Ігоря Мизя (Мюнхен), Андрія Пізя, Ігоря Сапуна (Гейдельберґ), о. Любомира Федорака (Ізен/Розенгайм), Романа Максимцева (Ганновер).

Опісля відбувся святковий концерт з участю Народного артиста України Тараса Петриненка й Заслуженої артистки України Тетяни Горобець.

о. Євген Небесняк

Давній костьол віддано УГКЦ

ОСТРІВЕЦЬ, Тернопільська область. – У червні, під час проведення „Дня Патріярха“ на Тернопільщині, було передано Українській Греко-Католицькій Церкві напівзруйнований костьол з XIX ст.

Село Острівець Теребовлянського району належить до тих українських сіл, які виховували свідомих українців. Ізидор Борецький, син Острівця, став Єпископом Торонтської єпархії в Канаді, з цього ж краю вийшли о. Іван Волянський, основоположник УГКЦ в Америці, о. Платон Карпінський, о. Йосиф Побережний. В селі діяв великий церковний хор, яким керував Ізидор Луковський. Усім тим особам присвячена окрема кімната у крилі музею місцевої школи.

Як видно з фотографії, церква потребує капітального ремонту, тому місцева греко-католицька громада і її представник – відомий поет і політик Роман Лубківський звертаються до людей доброго серця, а насамперед до вихідців з Теребовлянської землі, з закликом допомогти їм у відновленні церкви.

Для докладніших інформацій з приводу допомоги можна звертатися на електронну адресу: revnibs@yahoo.it"

о. Євген Небесняк

Старий костьол в Острівці, переданий у володіння УГКЦ.

З метою підвищення ефективности надання послуг

КИЇВ. – З метою підвищення ефективности надання послуг громадянам США, які перебувають в Україні, Посольство США в Україні запроваджує систему запису на візиту в Консульський відділ. Починаючи з 16 листопада, громадяни США, які перебувають в Україні, і бажають отримати звичайні нотаріяльні та пашпортні послуги у Посольстві США, призначатимуть собі час своєї візити до Консульського відділу, користуючись безкоштовною електронною системою. Ця нова система запроваджена для підвищення ефективности надання консульських послуг. В результаті цього нововведення громадяни США проводитимуть в Посольстві значно менше часу, очікуючи на послуги.

Прийматимуть громадян за попереднім записом з понеділка по п'ятницю, крім останньої п'ятниці кожного місяця, а також крім офіційних свят США та України. Записатися на візиту на 16 листопада і наступні дати можна уже зараз. Ця послуга діє 24 години на добу і є безкоштовною.

У разі виникнення термінової потреби отримання послуг громадянам США попередній запис не потрібен. У позаробочий час (вечірні години, вихідні та свята) отримати термінову допомогу можна буде, зателефонувавши до Посольства на число (380-44) 490-4000. Протягом робочого дня, у разі виникнення термінової потреби, громадяни США можуть отримати допомогу телефоном (380-44) 490-4445.

Повна та детальна інформація стосовно послуг, які Посольство надає громадянам США в Україні, та нової системи запису міститься на веб-сайті http://kiev.usembassy.gov/amcit_eng.html.

Посольство США в Україні

НОВІ ВИДАННЯ

Дитинство – іншими очима

Ліда Палій. „Сторонами йшла гроза“. Київ, Видавництво „Ярославів Вал“, 2008. 130 стор.

В сьогоднішній Україні, саме в таких непригожих обставинах для розвитку книговидання умовах, кожна поява нової української книжки – це ще одна мала перемога і бажання давати спрагненому читачеві свою, за мовою й змістом, сучасну лектуру.

Зрештою, це може виховувати та призвичаювати читача, щоб кожна книжка була йому цікавим викликом, а не важким завданням. А в цілому – підносити культурний рівень народу. І українські книжки таки постійно з’являються – правда, в болюче малих накладах, але тим цінніша кожна з них. І тим більша пошана і вдячність тим, хто дбає про появу й видання цих книг.

Чомусь особливо поширений сьогодні жанр – це спомини. Різні наші люди пережили частину, а то й майже усе бурхливе й змінливе XX ст., повне переживань, створених воєнними обставинами, сприймаючи їх під кутом свого підходу до життя, своєї вдачі та прийнятих певним середовищем правил і вартостей. І тому кожні спогади – унікальні.

Чи писав їх державний муж, чи простий учасник героїчного підпілля, чи молоденька у ті часи школярка – кожні спогади цікаві і додають щось суттєве до історії того століття – власне, не лише і щодо знайомих усім історичних подій, а й для аналізи „духу часу“ і його людей. Тим і залишають такі спомини незатертий слід існування народу у поодиноких його членах для майбутніх нащадків і для неперервности життя. А тим більше, – для істориків-дослідників.

Ліда Палій відома українському читачеві як на поселеннях, так і в

Ліда Палій у Львові. 2002 рік.

Україні як поет, прозаїк, археолог, витончений мистець-графік, лавреатка літературної нагороди ім. Павла Тичини. До того ж, невтомна мандрівниця по всьому майже доступному світі в пошуках краси, дослідженні людського життя й різноманітности культур. І ось нова її книжка з добре продуманою (як звичайно в авторки) назвою – „Стороною ішла гроза“.

Справді, йшла апокаліптична гроза, а рівночасно у затишку дому галицьких громадських діячів виростало глибоко вразливе й цікаве дівча. Авторка розповідає дуже щиро й відкрито про свої враження й переживання. Вона описує їх рівночасно з двох точок зору: тодішнього свого, зворушливо наївного світобачення дитини і теперішньої „дорослої“ аналізи й оцінки цього матеріялу і з повним усвідомленням подій, які вершилися довкола неї. І ця „подвійність“ тексту робить його особливо цікавим – для звичайного читача і для вдумливого педагога.

Зрештою, „легкий“ стиль прози Л. Палій загально відомий з описів її подорожей. Читачеві просто цікаво переходити від події до події в житті дитини, знайомитися з її оточенням, вмілими заходами батьків для всебічного розвитку дитини, з винятково щасливими обставинами зустрічі з „Рідною школою“ ім. Тараса Шевченка у Львові та товариством добірних педагогів і ровесників у ній.

Леся Храплива-Щур,
Лондон, Канада

З питання придбання книжки можна звернутися до автора на адресу: Lydia Palij, 2545 Bloor St. W., Apt. 404, Toronto, ON M6S 1S1 Canada. Електронна пошта: palij@sympatico.ca

Жіноча доля в коханні і стражданні

Ганна Черінь. „Паралелі“. Київ, „Сучасний письменник“, 2009. 232 стор.

Жінка створена для кохання, яке заповнює усе її життя – від прання сорочок коханого чоловіка до самозречення у мить започаткування нового життя. У жінки, яка пише вірші, виявленням любови стає поезії. Як у Ганни Черінь. У поетичній збірці Ганни Чсрінь жіноча доля вимальовується багатими фарбами у щасті кохання, стражданні втрати і радості нового надбання.

Кохання приходить до жінки палким спалахом. Сама Г. Черінь пише, що з приводу її поезій про кохання приятелі сказали: „Стільки полум’я, що й згоріти можна“. Вона так визначає своє почуття: „Дикий мед від жагучого жала – буревійне кохання моє“. Для закоханої жінки немає жодних перепон.

Сьогодні вперше я тебе зустріла
І вже тікати і не пробуй,
і не смій!
Колючі очі стережуть, як стріли:
Ти – мій!
Ну що з того,
що ти мене не знаєш?
Ще п’ять хвилин даю –
мене пізнать зумій!
Чого боїшся ти? На що чекаєш?
Ти – мій!
Ах, ти не сам:
та панна, як жоржина,
то – наречена,
в сукні пишній і ясній...
Ні! Буде не вона,
а я твоя дружина:
Ти – мій!
Ти ще не знаєш, але я вже бачу
І сплетені тіла, неначе двоє змій,
І полумя в очах...
Свою я знаю вдачу:
Ти – мій!

Далі настає шал кохання:

Як я лежала, мов Даная,
Під золотим дощем цілунків,
На світі білому не знаю
Ніяких кращих подарунків,
Ніж той солодкий, ніжний щем
Під щедрим золотим дощем...

Та життя має свої закони. Настає година журби, вдівство...

Але пройшли роки –
і я тепер вдова,
На самоті покинута сова...

Самота гнітить, докучає. Особливо у дощову негоду.

Коли дощ вибиває по шибці
Марші якісь, незносно сумні -
Тоді мені невимовно сумно
Я ж сама, я ж сама...

Важко жити у вдівстві, бо, як пише Г. Черінь, „кохання надає снагу“. Варто озирнутися, чи не зустрінеться „погляду ледь-ледь помітний лоскіт і таємні розкоші розпуст“. Щоправда, приходять думки про власний вік, про пережите... А що там було? Кухня?

Та невже для Афродити
Лиш одне – дітей родити
Та варити цілий день
Без дозвілля, без пісень?

Ще й на кухні постійно бурчить „інспектор“-чоловік: „*Он вже давно вода перекипіла, гречана каша знову підгорить...*“, – пише авторка.

А вже немає й „інспектора“. Скінчилося бурчання.

Але тепер змінилися часи.
Ти записався в кулінарознавці?
Таж ти тепер нічого не їси!
Інспекторе,
тепер ти у відставці...“.

Звісно, потрібен суб’єкт кохання. Але довкола є чимало давніх друзів.

Мій любий лицарю,
вподобаний таємно!
Десятків шість трудних
прожитих літ
Минули, і тоді чуття взаємно
Розкрились як незнаний заповіт...

Не відразу, не раптом... Минула пора кохання-буревію. Але упевнено – вперед:

Раптова зустріч –
як життя нове.
Як не троянду,
хоч билинку вирву!
А те, що заживе, радіє, що живе.

Важко починати новий союз: „Але якби, якби були ми молоді! Якби вернулась молодеча сила...“. Жінка впевнена: не варті уваги сумніви, що породжені власним віком:

Я можу здатися без бою,
Аби лишень була з тобою.

На щастя, лицар не залишився байдужим, відповів на поклик вдовиного серця.

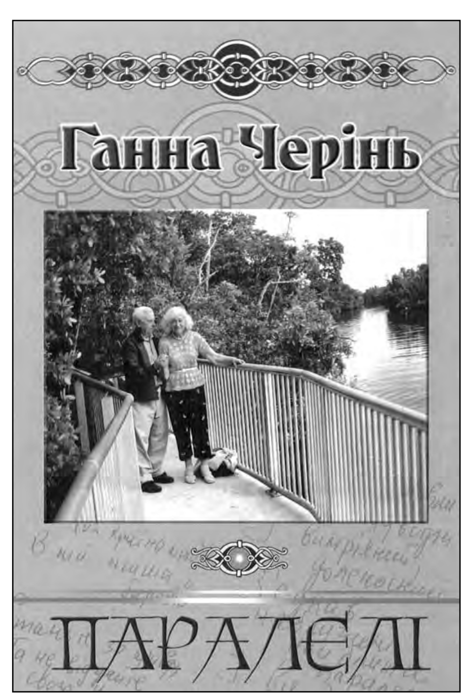
Солодкий неспокій
і спалах останній!
Розвіялась давня омана –
і ми поєднались
нарешті в коханні –
Коханий!
Кохаю!
Кохана.

Оце ніби, й усе. Але за рядками віршів – велике і складне жіноче життя, яке було дано поетесі виявити в рядках, котрі у багатьох читачок викличуть сльози, мрії і надії.

Звісно, у великій збірці є багато віршів з інших тем, але тема кохання переважає і запам’ятовується.

Левко Хмельковський

З питань придбання нової книжки можна звернутися до її автора на адресу: Halyna Pankiv, 652 Norwood St., Port Charlotte, FL 33952.

Подорож у каторжні місця

Олександер Вівчарик

Продовження.
Початок в чч. 7-15, 37-42

Марія Музичук каралася за співчуття до репресованих

Восени 2008 року я розшукував в Інті колишніх в'язнів-українців. У цьому мені дуже допоміг керівник місцевого товариства українців Микола Баранов. Шкода, та мені не вдалося знайти в'язнів-чоловіків. Залишилися майже самі жінки…

Жити в Росії і бути свідомим українцем – непросто. Надто, якщо ти відсидів за політичним звинуваченням. А це майже завжди – членство в ОУН і УПА. До таких людей ставлення особливе – прискіпливо-уважне і неґативне. Тож ці люди своє минуле не афішують. Увага з боку журналіста з України насторожила і жінок-страдниць. Якби не рекомендація М. Баранова і супровід активістки українського товариства Ольги Федорків, хтозна чи зі мною узагалі б розмовляли. Люди з табірним минулим і зараз побоюються провокацій. У них уже в підсвідомості закладені недовіра до незнайомих людей, побоювання, що можуть знову забрати і посадити за необережне слово.

А ще у декого скалкою сидить образа на сучасну Україну, яка не надала їм належних пільг, не посприяла в поверненні на рідну землю.

Непростими були зустрічі з страдницями. Після кожної розмови у мене боліло серце. Але відступати не міг. Надто мало залишилося їх – свідків героїчного і водночас страшного минулого. Мене вразило те, що, незважаючи на пережите, вони усе ж таки залишилися справжніми людьми, щирими українками, котрі і на чужині не забули рідну мову і звичаї. І ніхто з них не хотів говорити про номери на спинах. Жінки ніби викреслили цей епізод зі своєї пам'яті як надто принизливий і неґативний.

Отже, я зустрівся з Марією Музичук (у дівоцтві Кулявець), яка народилася і виросла в Жовкві Львівської області. У 1945 році вона працювала в банку, була учнем кредитного інспектора. До організованого націоналістичного руху в Західній Україні ніякого відношення не мала, але співчувала борцям за волю України.

„Пам'ятаю, як вивозили людей, що були якимось чином причетні до бандерівців, – згадує М. Музичук. – Їх завжди гнали на залізничну станцію повз будівлю банку. Я стояла біля вікна і витирала сльози з очей, бо виселяли чергову групу. А коло мене крутилася одна з працівниць банку. Невдовзі мене викликали в органи державної безпеки ніби на розмову і заарештували.

М. Кулявець отримала сім років таборів загального утримання. На той час це вважалося навіть не покаранням, а забавкою. Їй саме виповнилося 20 років. Покарання відбувала в Кірові, на півночі Росії. Коли залишалося 13 місяців, відіслали ще далі на Північ, в Інту, де вже зібрали всіх політичних з навколишніх таборів. За цей рік вона побачила такого, чого не бачила за всі шість попередніх років ув'язнення.

„Ми будували залізницю до станції Інта, – пригадує М. Музичук. – За нами наглядали два конвоїри. Біля насипу зір вабили три берізки і квіти навколо них. Дівчина Пазя попросила в конвоїра дозволу нарвати квітів. А другий, не роздумуючи, вистрілив у неї. На щастя, Пазя вижила. Куля лише здрала шкіру на голові. Конвоїрові нічого і не було. А на станції одна жінка передавала листа на волю, і її вбили. Бо нам можна було писати лише два листи на рік".

Звільнилася М. Музичук у 1951 році. Її випустили, посадили в сани і повезли в підсобне сільське господарство табору доїти корів. Невдовзі заміж вийшла за хлопця з Волині. У 1954 році в молодого подружжя народилася донька Галя. Чоловік Микола Музичук був дуже працьовитим. Він спочатку викопав землянку, а тоді збудував для себе і дружини гарний будиночок. 20 років вони в ньому жили.

Старенька довго дивилася у вікно, потім заговорила знову: „Була в мене велика родина, хата під бляхою. Жили дружно. Все зіпсували більшовики. Тато помер у 1942 році, маму вислали в Хабаровський край, старшого брата Йосипа – аж у Норильськ. Хату конфіскували. Ще один брат Стах помер у Донецьку. Отак серед москалів і помру, і чи хто слово рідне над могилою промовить?"

Самітня старість на чужині

Ірина Зайчук (Свінчицька) в Інту потрапила, коли тут уже діяв Особливий табір. Позаду була тюрма на Лонцького у Львові. Народилася 1926 року в Бузьку, на Львівщині. У 1949 році дівчину заарештували. Невдовзі з Москви прийшов папірець, у якому значилося – 10 років таборів. І все, навіть суду не було. Як і всі, копала канави, будувала дороги в тундрі. Випустили 12 липня 1956 року. Поки існував табір, працювала в ньому бухгальтером.

Як майже всі колишні ув'язнені, судженого свого знайшла теж в Інті. Чоловік її був з Рівного. Жили в підвалі на вулиці Полярній, згодом – у кімнатці, яку обладнали в хліві, де зберігався корм для коней і свиней. Коли суджений звільнився, вони побралися. У 1966 році народили сина. Як зізналася наприкінці зустрічі І. Зайчук, ще в 1946 році вона народила в тюрмі хлопчика і дівчинку. Деталей не розповідала. Але з того, як закам'яніло її обличчя, видно було, що спогади ті – не прості.

Якимось чином їй вдалося переслати доньку до батьків. Згодом донька закінчила у Львові медичний інститут, приїхала до мами, працює.

Середній син І. Зайчук живе в Новгородській області, молодший – в Сиктивкарі. Він закінчив будівельний інститут в Ухті. Зараз має крамницю в Сиктивкарі.

Не менш трагічна доля Горпини Денисюк (Чубик). Народилася вона в селі Дерть Рівненської области у 1922 році. 1 серпня 1944 року її батьків вивезли в Сибір, де вони й померли. Рознарядка була і на Горпину, та вона зуміла втекти. Переховувалася, де могла, зокрема у старшої сестри, яку разом з її чоловіком карателі розстріляли біля дверей хати. Убили і 12-річного сина.

На чужину, у Воркуту, потрапила і її середня сестра. Брат Савка сидів у Норильську, брав участь у знаменитому повстанні в'язнів.

Г. Денисюк 1945 року пішла в УПА. Доглядала хворих на тиф. Усіх захопили енкаведисти. Дівчину дуже побили і кинули в тюрму, звідти – в Печору. Гибіла на будівництві, згодом пощастило – працювала швачкою, перешивала трофейні німецькі шинелі і білизну на одяг для в'язнів. Потім – знову важка праця на лісоповалі.

Звільнилася 1954 року, через рік одружилася з Степаном Денисюком, що був родом з Львівщини, з села Шарпань. Він вже відбув 10 років неволі. Жили сутужно. Чоловік влаштувався на шахту, де його завалило. Старша донька живе в Донецьку, менша – в Новояворівську.

Таких біографій можна навести чимало. Я можу багато розповісти про своїх батьків, батьків дружини, хресних батьків. Мій хресний тато Йосип Каракуля народився у тому самому селі Сидорові Гусятинського району, що і мій рідний батько Ілля Вівчарик. Теж брав активну участь у „Просвіті", проходив військовий вишкіл в організації „Січ", з 1944 року воював в УПА. У 1945 році Й. Каракулю поранило. Далі – тюрма, тортури, Інта… Лише 1984 року з'явилася можливість повернутися в Україну. У рідному селі жити не дозволили, поселився на Хмельниччині, у Старокостянтинові. 1997 року важка хвороба здолала старого.

Микола Воляка, який народився у селі Путятинці Івано-Франківської области, був чоловіком моєї хресної мами Наталії Воляк (Соляк). У січні 1996 року М. Воляк помер у Смілі, і лише після його смерти я дізнався, що він був в особистій охороні Романа Шухевича, допомагав йому під час рейду у Чехословаччину.

Н. Воляк жила у таборі в одному бараці з моєю мамою. Зараз вони обоє мешкають у Смілі. Живуть тут ще декілька сімей інтинцівкаторжан і їхніх дітей – Ігор Воляк, Надія Кізан, Маруся Тарасюк, Оля Дринів, Тарас Заболотний з Воркути. Усіх єднає те, що батьків не пустили на малу батьківщину.

Живими у нас залишилися тільки матері (і то не у всіх). А батьків немає вже ні в кого. Жінки в Інті, як і повсюди в таборах, були більш безправними, більш уразливими морально і фізично, ніж чоловіки. І важка праця – то не найгірше. Для більшости нестерпним було свавілля самодурів-начальників. Особливо страждали ті, які працювали днювальними у їхніх кабінетах, а також у комендатурах і казармах охоронців.

Дуже важко доводилося служницям, котрі обслуговували квартири сімейних і „парубків" (чиї дружини не хотіли жити в Інті). Окрім виконання господарських функцій, ці нещасні були змушені бути й тимчасовими дружинами…

Продовження в наступних числах „Свободи"

Марія Музичук

Ірина Зайчук

Горпина Денисюк

Гарний будиночок збудував після звільнення з табору Микола Музичук.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

ЦІКАВЕ І ПРИЄМНЕ

Чарлі Сакума: „У попередньому житті я був українцем, козаком…“

Цього літа у столиці Японії Токіо відбувся семінар етнічної музики країн світу, на якому з десяток японців натхненно розучували пісню „Взяв би я бандуру“... Керував ними вже відомий в Україні та за кордоном неординарний японець Чарлі Сакума. Ч. Сакума чи, як він себе серйоз називає, Сакумачук, – недарма завжди привертає до себе увагу глядачів та преси: щирий фанат козацької України, грає на бандурі, носить козацькі вуса, „заплітає“ гопаки, підскоки, притупи, голубці, а під час виступів приклеює собі до голови оселедця. Завдяки йому у Японію завезено ще п'ять бандур, які почали освоювати місцеві музиканти. Ч. Сюїці Сакума (Сакумачук) – відомий у світі бандурист, японський козак, електромеханік. Він народився у Токіо, мешкає в Едмонтоні, Канада, мріє жити у Львові.

Чарлі Сакума

– Пане Сакумо, чи не здається Вам, що, вважаючи себе козаком, Ви живете в нереальному світі? Адже Козаччина давно минула, а сучасним запорожцям не залишається нічого іншого, як на свята розмахувати шаблями та курити тютюн, позуючи перед камерами…

– Це нормальна річ. Важливо зберегти козацький дух, тобто передати власну культуру, свою сутність, що має значення саме тепер, коли козацька епоха уже відійшла. Чому в Канаді процвітає українська культура? Тому що канадські українці хочуть зберегти власну „самість". Вони, попри все, вивчають українську мову, танцюють народні танці, співають у хорах, ходять до церкви. Якби для них козацтво було штучне, хто б тепер у Канаді побачив козацький танець? В Едмонтоні є понад 30 колективів.

– Хто зараз Чарлі Сакумачук? Ви родом з Японії, мешкаєте у Канаді, розвиваєте українську культуру. То хто ви: японець, канадець, українець?

– Усе разом. Поєднання різних культур – річ непогана, якщо вміло це робити. Я народився в Японії і змалку увібрав у себе східню ідентичність. Але тепер, належним чином зберігаючи рідну культуру, можу долучитися й до спадщини Канади й України.

– Коли почалась Ваша любов до України?

– З 1998 року. Тоді я вперше побачив українські танці. У них усе: сум, радість, запал, стрибки, розмови, зустрічі... Коли я дивився на привітання на початку танцю, мені по шкірі побігли мурашки, по обличчю покотилися сльози. Гадаю, у попередньому житті я був українцем, козаком.

– І Ви одразу почали займатися танцями?

– Почав шукати, де навчають українських танців, але врешті-решт отримав облизня, бо скрізь набирали уже досвідчених танцюристів. Тоді самотужки зайнявся бандурою, а десь через рік таки знайшов танцювальний ансамбль, вже тридцятий з тих, куди я звертався. Того разу подумав: якщо відмовлять, ставлю хрест. Та відповіли: „Приходьте". Зараз, щоправда, бандура „відібрала" усю мою увагу на себе.

– Кого можете назвати своїм учителем „шляху бандуриста?"

– Мій перший учитель – канадсько-український композитор, співак Юліян Китастий. Потім кілька років мене наставляв д-р Андрій Горняткевич. У Львові та під час літніх вишколів у Штатах учителями були заслужені артисти України Тарас Лазуркевич та Олег Созанський. І безперечний авторитет для мене – проф. Василь Герасименко. У 2007 році я приїжджав виступати у Львівській філармонії на його ювілеї.

– Чи є ще бандуристи серед японців?

– Є такі, що мають бандуру… Але ще не грають.

– Себто Ви – єдиний японський бандурист! А скільки бандуристів-українців у Країні Вранішнього Сонця?

–Троє. Оксана Степанюк та сестри Наталя і Катерина Гудзій.

– У 2005 році ви вперше побували в Україні – виступали в Києві, у Львові. Ваші виступи показували по телебаченню, про вас писали в газетах. Чи все в Україні було у рожевих барвах, чи траплялися й непрості ситуації?

– Мене тоді вразила неприязність російськомовних українців. Або ще така картинка: вдосвіта перед київським метро нафарбована дівчинка на підборах цмулить пиво з літрової пляшки… А від Львова залишились тільки найприємніші спогади. Слава Львову!

– Окрім етнічної, яка музика Вам найбільше до вподоби?

– З юности відкрив для себе джаз, почав навіть потроху грати у джаз-бенді. Цікавився староамериканською бродвейською музикою та мюзиклами, а також чечіткою у стилі Фреда Астера. Але найважливішою людиною у моєму житті був американський джаз-ґітарист Джанi Сміт. З рок-музикантів для мене найзнаковіший Імавано Кійосіро.

– Як Вам подобається українська музика? Маєте широкий доступ до народного співу та мелодій?

– Так, я збираю усі українські касети, платівки, диски, відео, DVD з записами танців, хорів, мелодій, пісень. Маю близько пів сотні дисків лише з записами бандуристів. Слухаю і сучасну українську музику, але більшість моєї колекції – діяспорна, тож серед співаків географічної України мої знання наразі обмежуються Русланою.

– У якому напрямі Ви хотіли б розвивати своє захоплення українською музикою?

– Хочу вдосконалити свою бандурну техніку, знання народних українських пісень. Хотів би грати і на старосвітській бандурі, виконувати на ній ще й японські пісні. Мрію поширювати бандуру, особливо її модель львівського професора Герасименка, в Японії. Чому б не залучити електричну версію бандури до виступу рокових колективів?

– Що українське, окрім музики, для Вас важливе?

– По-перше, гопак. Хотів би, щоб японці мали змогу побачити його. Також прагну глибше зрозуміти українську історію та релігію. А ще – своєю майбутньою дружиною бачу лише українку.

– Представляючи Україну за кордоном, на що звертаєте увагу?

– Україна – незалежна держава. В Україні є реґіони, де розмовляють російською, але рідна мова тут – українська. Україна – батьківщина борщу та голубців. Україна – земля козацьких танців. Народний український інструмент – бандура…

– Ваші слова до українських читачів…

– Я не знаю, як ви, друзі, ставитеся до української культури, але я під ваші пісні плачу. Країні, в якій ви народилися, я присвятив усе своє життя. Не обов'язково грати на бандурі – можна розкошувати українською літературою, танцями, музикою, піснями, народними стравами чи всім одразу. Я хочу, щоб ви, українці, цим займалися. Щоб відстоювали власну культуру у себе вдома. Докладаючи зусиль, ви почуєте від слухачів ваших пісень: „Це надзвичайна музика!".

Моє найбільше бажання – щоб японці полюбили українську культуру. Якщо так станеться – я найщасливіша людина у світі!

Японською мовою спілкувалася Ольга Гудз
(„Високий замок“, Львів)

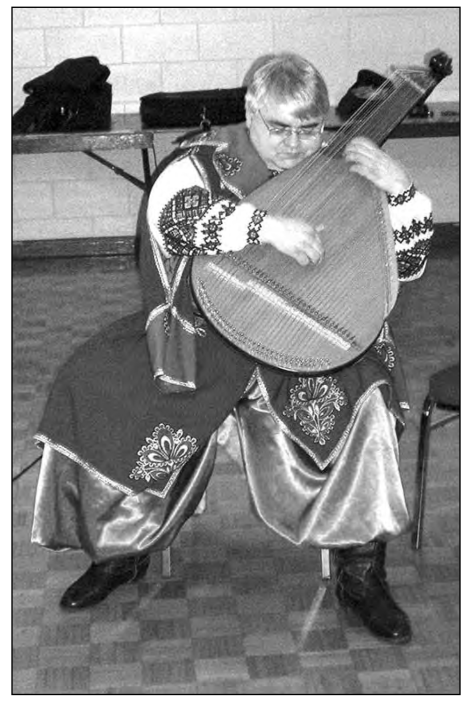
Поетична рубрика „Свободи“

Не рвіть волошок

Цвітуть волошки темносині,
Зігрійте серцем їх на мить.
Вони в житах там, на Волині,
Не рвіть волошок, не топчіть.
Так гарно пахнуть неба синню
Як та негаснуча блакить.
Земне Божественне творіння –
Не рвіть волошок, не топчіть.
Чому їх так багато в житі,
Чому цвітуть, мені скажіть?!
Неначе сумом оповиті,
Не рвіть їх, друзі, не топчіть.
Там безіменнії могили,
Там юнь повстанськая лежить,
Що Край свій отчий боронила.
Не рвіть волошок, не топчіть.
В них очі голубі і сині
Дивились, як земля горить.
Волошками у домовині
Тепер лежать... ви не топчіть.
Чи ж бачили як квітка плаче?, –
Стебло хитається, мовчить,
Ні сонця, ні землі не бачить.
Не рвіть волошок, не топчіть.
Нехай ростуть,
нехай духмянять,
Не рвіть волошок, не топчіть.
Це юних літ яскрава пам'ять
Про них хоч згадку бережіть.
Не бачив тут я, на чужині,
Голубих, синіх... не кажіть.
Вони цвітуть лиш в Україні?
Не рвіть волошок, не топчіть...

Федір Швець,
м. Розвіл, Каліфорнія

Виступ бандуриста Віктора Мішалова

Виступає Заслужений артист України бандурист Віктор Мішалов.

ЕДМОНТОН Альберта. – Старанням Українського музичного товариства Альберти (УМТА) 2 жовтня в малій залі Дому української молоді відбувся рецитал Заслуженого артиста України бандуриста Віктора Мішалова.

Голова УМТА Люба Бойко-Бел представила артиста, який у своєму вступному слові вияснив, що у своїй праці з бандурою він шукає недосліджене чи невідоме. Останнім часом він захопився „харківською” бандурою, тоді як більшість бандуристів в Україні і діяспорі грають так званим київським чи чернігівським способом.

Свій виступ В. Мішалов розпочав на харківській бандурі „Коломийкою”, транскрипцією фортепіянного твору Миколи Колесси, і „Думою про Марусю Богуславку“ за версією Зіновія Штокалка.

Потім артист перейшов на старосвітську бандуру і виконав „Думу про сестру та брата“, мажорний таночок і початок „Думи про Хведора Безрідного“.

Дальші твори В. Мішалов виконував на харківській бандурі. Він почав цю частину „Думою про бідну вдову і трьох синів“, „Піснею про Нечая“. Бандурист пояснив, що через політичні обставини фолкльор бідний на пісні про Івана Мазепу, й виконав під свою мелодію пісню Миколи Степаненка „З Полтавського бою”. Далі були – „Пісня про Голодомор“ (слова Олекси Веретенченка, мелодія Леоніда Гайдамаки) і повстанська „Іди від мене”.

В останній частині свого виступу В. Мішалов виконав твори великого майстра і пропаґатора харківського способу гри Гната Хоткевича – мелодекламацію „У тієї Катерини” (слова Тараса Шевченка), „Над степами орли попід хмари літають”, початок „Думи про бурю на Чорному морі“, мелодекламацію на слова Миколи Філянського „Рано спустились”, „Невільничий ранок у Кафі”, а також „Сіяв мужик гречку” (версія З. Штокалка). Артистові подякували Марія Дитиняк і Л. Бойко-Бел.

Люба Бойко-Бел

СПОРТ

Нічия з сильним суперником

„Чорноморська Січ“ – „Сакер Пост Ком“ – 1:1

ЮНІОН, Ню-Джерзі. – 11 жовтня перша дружина копаного м’яча „Чорноморської Січі“ приймала у себе на площі Керсі невідомого для себе суперника, яким був досі клюб „Сакер Пост Ком“.

В цьому першому „знайомстві“ гості зуміли, врешті, призупинити серію чотирьох за порядком перемог „січовиків“, які вони досі здобули. В цьому поєдинку гра суперників вповні дорівнювала грі господарів.

У складі дружини гостей теж були молоді футболісти, підготовлені технічно і тактично. Вони щільно перекривали напад „січовиків“ і одночасно проводили блискавичні атаки на ворота господарів. Саме такими якостями володіє дружина „Ч. Січі“, і тому з такою цікавістю і емоціями слідкували за грою глядачі.

В першій половині обидва напади створили ряд критичних моментів під воротами суперників, але енергійний захист і воротарі ліквідували небезпеки. В захисті „Ч. Січі“, як завжди, дуже добре грали Андрій Панас, Андрій Кудрик, Роман Табачук, в середній лінії – Петро Касіяненко, Антін Данес та Марко Гординський, в нападі – Тарас О’Конел, Дмитро Терещук і Микола Куцина.

Перша половина закінчилася без ґолів. В другій половині до 75-ої хвилини вислід залишався незмінним. Першими рахунок відкрили гості на 79-ій хвилині, коли успішно закінчили свою чергову акцію.

Після цього ґоля „січовики“ додали швидкости і два рази створили критичні ситуації під воротами суперників, але енергійні оборонці і воротар гостей вдало усунули небезпеки.

Остаточний вислід зустрічі 1:1 встановив А. Данес, який сильним ударом забив м’яч в лівий кут воріт суперників. Після цих змагань „Ч. Січ“ посідає друге місце в таблиці ігор супер-дивізії „Ґарден Стейт Сакер Ліґи“.

Згідно з календарем змагань, на черзі – далека поїздка дружини „Ч. Січі“ до південного Ню-Джерзі, де відбудеться зустріч з сучасним провідником дивізії – дружиною „Гантердон“, в складі якої виступає ряд українських і польських футболістів.

Омелян Твардовський

ЧС-2010: ще одна перемога відкрила шлях збірній України

14 жовтня в Андорі, на стадіоні „Естаді комунал“, збірна України з футболу у відбіркових змаганнях перемогла команду Андори з рахунком 6:0.

Тепер збірна України посіла в шостій групі друге місце і буде виборювати право на поїздку на чемпіонат світу до Південно-Африканської Республіки у змаганнях „плей-оф“.

У першій половині гри українці не форсували подій. Ґоль Андрія Шевченка засмутив уболівальників збірної Андори, яких зібралося 200 осіб. Друга половина гри давала невеликий шанс господарям лише в перші 15 хвилин. Далі посипалися ґолі у ворота Андори.

Жеребкування 19 жовтня серед восьми претендентів на світову першість визначило суперника збірної України з футболу за вхід у фінальне коло. Це збірна команда Греції. Інші результати жеребкування в Европі: Ірляндія – Франція, Портуґалія – Боснія та Герцеговина, Росія – Словенія.

Стикові ігри відбудуться 14 і 18 листопада. Перше змагання українці гратимуть на виїзді. *(„Чемпіон“)*

Чемпіонат світу з шахів – в Софії

Конґрес Міжнародної шахової федерації (ФІДЕ) 20 жовтня затвердив терміни змагань на першість світу з шахів між індійцем Вішванатаном Анандом і болгарином Веселіном Топаловим. Змагання відбудуться 5-24 квітня 2010 року в Софії.

20 листопада-15 грудня в Ханти-Мансійську, Росія, 128 шахістів змагатимуться за Чашу світу-2009. Серед них – вісім українців: Василь Іванчук, Руслан Пономарьов, Павло Ельянов, Володимир Баклан, Юрій Криворучко, Захар Єфименко, Сергій Федорчук та Олександер Арещенко, для яких це єдиний шлях отримати путівку на претендентський турнір ЧС-2011. В турнірі будуть грати також дві кращих шахіста за підсумками серії Ґран-прі, два гравці з найвищим рейтингом і один гросмайстер з рейтингом не менше 2700, що отримає „Wild Card“ від організаторів турніру. *(„Чемпіон“)*

Клички близькі до завершення кар’єр

Чемпіон світу WBC у надважкій вазі Віталій Кличко розповів про свої пляни інтернет-аґенції „Чемпіон“: „Ми з братом мріємо, щоб у нас були всі найпрестижніші пояси надважкого дивізіону. У нас наразі вже є три з чотирьох. Четвертий – у Миколи Валуєва. Можливо, у найближчому майбутньому ми зустрінемося і побачимо, хто сильніший.

Чи в Україні побачать коли-небудь бій Кличка? У Києві такий бій неможливий. А от у Донецьку можливо, і я там буду боксувати“. *(„Чемпіон“)*

SELF RELIANCE F.C.U. САМОПОМІЧ Ф.К.К

Відійшла професор музики Анастазія Оґроднік-Жилава

Св. п. проф. Анастазія Оґроднік-Жилава

З глибоким смутком ми довідались, що 26 серпня відійшла від нас, на 101-му році трудолюбного життя, проф. Анастазія Оґроднік-Жилава, яка вчила музики, руханки, співу і дириґувала гімназійним хором у Байройтській таборовій гімназії. Вона організовувала вельми популярні театрально-музичні вистави, які були гордістю гімназії та табору. Крім того, вона грала в таборовій оркестрі та була керівником навчання в Музичному інституті, директором якого був композитор і професор Іван Недільський. Будучи спортсменкою, вона була організатором спортових свят Об'єднання молодих християн і Об'єднання молодих християнок.

Її життя було переплетене музикою. Вона була талановитою, а коли вчила співу, то була вельми вимогливою. Українська пісня є виявленням нашої душі, а бажання композитора вимагає наполегливої праці, щоб усю красу пісні передати слухачеві на найвищому рівні. Вона дбала про тембр, динаміку та рівномірність голосів, тому працювала над кожною нотою, щоб нашу пісню слухач почув у всій її красі. Ця пісня випливала зі сердець гімназійних співаків і вливалась у серця слухачів, тому хор був вельми популярний. Його залюбки слухали під час Літургій і гімназійних концертів. Цей хор, підсилений іншими пластунами та пластунками, пописувався на Святі весни в Мітенвальді, Німеччина, 1947 року.

А. Огроднік-Жилава прекрасно приготувала хор на концерт з нагоди 25-літнього ювілею праці композитора та нашого професора І. Недільського, який відбувся 28 листопада 1948 року. Тоді гімназійний хор і хор „Боян" виступали під дириґентурою А. Оґроднік-Жилавої. Найбільш зворушливою була остання точка концерту, коли з'єднані хори співали „Засяло сонце золоте", а дириґент передала батуту композиторові. Після концерту композитор, зворушений до сліз, сердечно дякував А. Оґроднік-Жилавій за старанно підготовлений концерт, а хористам – за прекрасне виконання його, говорячи, що це було найкраще виконання його композиції.

А. Оґроднік-Жилава (з Ґерників) народилася 1908 року в Тухлі, повіт Сколе (тепер це Львівська область) в місцевості, оточеній чудовими карпатськими горами. Матуру здала в Українській вчительській семінарії Сестер-василіянок у Дрогобичі. Полюбивши музику, вона вчилася грати на скрипці в Музичному інституті ім. Миколи Лисенка. В польській консерваторії у Львові здала державний іспит з музики та співу. У Львівському університеті теж склала іспит і одержала диплом 1933 року на навчання співу та музики в середніх школах. Ці предмети вона вчила в Українській вчительській семінарії у Дрогобичі, десятирічці та Українській гімназії ім. Івана Франка та стала керівником Українського музичного інституту ім. М. Лисенка в Дрогобичі.

До Честеру, Пенсильванія, вона прибула 1949 року, де дириґувала церковним і світським хорами та давала концерти та театральні вистави. Переїхавши до Філядельфії, як член Союзу Українок Америки провадила жіночий октет, організувала скрипковий ансамбль, дириґувала церковним хором, вчила гри на скрипці в Українському музичному інституті, була кількаразовим його директором.

Вона любила молодь, своїх учнів і студентів і все приїжджала, доки могла, зі своєю донею Росею на байройтські зустрічі, розпитувала про життя та успіхи студентів. Понад усе вона любила музику, але ще більше любила свою сім'ю. Ще 1948 року, під час Різдвяних свят, гімназійний хор мав іти колядувати, а я тоді співав у хорі. Вона підійшла до мене та попросила, щоб я дириґував хором, бо вона хотіла в той час бути разом зі своєю родиною. Це була вельми талановита та благородна людина.

Р. Оґроднік-Герасимович та всій родині колишні байройтські гімназисти, учні шкіл і всі таборовики Леопольд Касерне складають щирі співчуття. Хай американська земля буде її пухом. Вічна її пам'ять!

Ярослав Ликтей,
Вайтсборо, Ню-Йорк

В пам'ять визначної вчительки Марії Дейко

„Нема нічого більш божественного, як виховання. Тільки завдяки вихованню людина робиться справжньою людиною", — писав Платон.

Україна страждала і страждає від хибного виховання поколінь, через чужинецьку займанщину. Особливо нищівного удару у вихованні Україна зазнала в час московсько-комуністичної окупації. Це найбільше зло, яке має свій неґативний вплив і на виховну систему в сучасній незалежній Україні.

В незалежній Україні треба боротися за визнання справжніх героїв нашого народу та треба захищати рідну мову від не лише зовнішніх, але і внутрішніх ворогів. Марія Дейко – одна з багатьох свідомих українок, яка має великі заслуги у відстоюванні та популяризації української мови. Вона з покликання була педагогом. Ми її знаємо як письменницю, науковця. М. Дейко палко любила дітей, розуміла їхні потреби і оцінювала належно їхні здібності. Допомагала дітворі живим словом пізнавати українську історію. Вона вчила, що мова – це те місце, звідки тягнуться і куди стягаються усі нитки нашого духово-культурного буття. Мова – це образ нації-народу, який оновлює життя.

30 квітня 2009 року виповнилося 40 років, як М. Дейко відійшла у вічність. Народилася М. Дейко 14 жовтня 1889 року, в містечку Парічах у Білорусі, в українській лікарській родині. Її дід по материнній лінії був священиком, а дід по батьковій лінії — міським головою в Переяславі. Від молодих років М. Дейко отримала старанне виховання і добру освіту. Була ґрунтовним спеціялістом з французької мови, але водночас цілою душею популяризувала рідну українську мову, яка і в її часах зазнавала неабияких утисків.

Навчалася вона в Полтавському Інституті шляхетних дівчат, де здобула золоту медалю, яку під час Голодомору в 1933 році змушена була продати за 400 карбованців. Закінчила Вищі жіночі курси в Петербурзі. Від 1912-1914 роках студіювала в Сорбонському університеті в Парижі на філологічному факультеті. Відтак вчителювала в школах Полтави, викладала французьку мову в аґрокооперативному технікумі і в Полтавській філії Харківського університету.

Працюючи в Полтаві, перебувала в близьких взаєминах з визначним педагогом проф. Григорієм Ващенком, який відстоював погляд, що освіта і виховання повинні мати національну основу. Ці погляди збігалися з внутрішніми переконанями М. Дейко. Вона розуміла, що кожен народ дивиться на світ з своєї землі та культури.

На жаль, їй випало жити, коли Україну захопила комуністично-російська імперія СРСР. У 1920 році М. Дейко була арештована, і тільки чудом при допомозі письменника Володимира Короленка, їй вдалося звільнитися після пврічного ув'язнення. Але перебуваючи на волі, вона була під постійним наглядом спецслужб. В 1928 році М. Дейко разом з родиною переїхала до Харкова, де займалася педагогічною працею і перекладала з французької мови.

Від 1935 року очолювала французьку катедру в Інституті чужоземних мов та друкувалась у філологічних журналах. В 1939 році видала підручник для вивчення французької мови „Чотири пори року". Під час Другої світової війни еміґрувала на Захід. Жила в місті Ашафенбурзі в Німеччині, а звідси в 1949 році переїхала до Австралії, де оселилася в Нюпорті, околиці міста Мельборну.

Тут включилася в українське життя, заснувала суботню українську школу, якої була вчителькою і директором.

Ця школа під оглядом педагогічним була однією з найкращих українознавчих шкіл в Австралії. Вона вміла у свідомості дітей встановити твердий і нерозривний зв'язок з Україною, прищепити патріотичні почуття любови до рідного. При навчанні використовувала різні посібники, щоб учні могли краще розуміти і запам'ятати проробльований матеріял. Писала різні статті до української преси в основному на теми виховні.

М. Дейко була почесним членом Української Центральної шкільної ради та членом програмово-методичної комісії цієї ради. Справу покійної М. Дейко успішно продовжував її син Володимир, разом з своєю дружиною Алою. Він через видавництво „Рідна мова" видав твори матері, — читанки „Рідне слово" (1990), „Волошки" (1992), „Євшан-зілля" (1995), „Буквар" (2001), „Рідний Край", „Про що тирса шелестіла" (2004) та інші. Він завершив працю матері над українсько-англійським та англійсько-українським словниками і видав їх у двох томах, що вміщують майже 50,000 слів. В. Дейко систиматично працює над оновленням підручників і словників пересилає їх в різні куточки України.

Нехай творчо-науковий доробок М. Дейко та її сина з дружиною буде для всіх нас прикладом у невпинній боротьбі за рідну мову і культуру.

Ярослав Стех,
Торонто, Канада

Ділимося сумною вісткою, що 9 жовтня 2009 р.
відійшла у вічність на 85-му році життя
наша дорога
МАМА, СЕСТРА, БАБУНЯ і ТЕТА
СВ. П.
ІРЕНА ЧУЧМАН
нар. в Бродах, Україна.

Залишилися у глибокому смутку:

донька	– ЛЮБА з мужем ТОНІ
донька	– ОКСАНА з мужем РІКІ
внуки	– НАТАЛКА і НІКІ
сестра	– ФІЛЯ з мужем ЮЛІЯНОМ
племінники	– ГАННА з родиною
	– ДМИТРО з родиною
	– ТЕРЕСКА з родиною

Вічна Її Пам'ять!

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
зі смутком повідомляє членів
Головного Уряду УНС, членів 42 Відділу УНС
та всю українську громаду, що 17 жовтня 2009 р.
відійшов у вічність секретар 42 Відділу, який
займав цю посаду протягом 21 року

св. п.

ЮЛІЯН КОТЛЯР

4 липня 1924 р. – 17 жовтня 2009 р.

Юліян Котляр віддано підтримував УНСоюз, був делеґатом багатьох Конвенцій та активно працював у різних комітетах УНС. Його відданість Українському Народному Союзові залишиться в пам'яті союзовців назавжди.

Екзекутивний Комітет та все членство УНС висловлюють щирі співчуття 4-ом доням: Надії, Христині, Петрусі, Лесі та їхнім родинам, 10-ом внукам, 2-ом правнукам та родині в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ

Український Спортовий Осередок „Тризуб" у Філядельфії
ділиться сумною вісткою з своїми членами та українською громадою, що 5 жовтня 2009 р. відійшов у вічність наш довголітній член

св. п.

ІЛЯРІЙ МАЗЕПА

нар. в селі Денисів, Тернопільщина, Україна.

Опечаленій дружині Покійного Ємелі, близькій і дальшій родині складаємо глибокі співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа УСО „Тризуб"

Братство кол. Вояків 1-ої Української Дивізії
Української Національної Армії
Станиця Нюарк, Н. Дж.
Ділимося із побратимами сумною вісткою, що у вівторок, 13 жовтня 2009 р. в ранніх годинах у місцевості Виппані, Н. Дж. по довгій і важкій недузі й важких болях, залишив наші комбатантські ряди довголітній і карний член Станиці

св. п.

ВОЛОДИМИР КУЛЬМАТИЦЬКИЙ

стрілець Дивізії „Галичина", учасник боїв під Бродами. Нар. 30 травня 1928 р. в с. Городище над Стрипою, Тернопільської округи, Західня Україна.

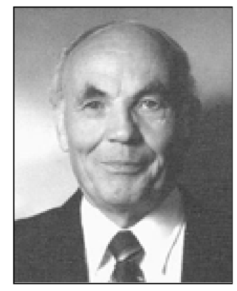
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в похоронному заведенні Литвин і Литвин, церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а похорон на кладовищі в Юніон, Н. Дж. Дата похорону ще не устійнена через приїзд родини з України.

Опечаленій родині наше щиря вояцьке співчуття.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Станиці в Нюарку

Об`єднання колишніх Вояків УПА США і Канади
Головна Управа
та Товариство к. В.УПА в США і Канаді

св. п. Юліян Котляр «Левко»

4.7.1924 – 17.10.2009

Ділимося сумною вісткою, що відійшов від нас Голова Об`єднання колишніх вояків УПА США і Канади.

Народився у с. Дудинці, пов. Сянік, Лемківщина, помер у Кліфтоні, штат Ню-Джерзі, США. Похований на цвинтарі УПА в Савт Бавнд Бруку, Ню-Джерзі.

У роках 1944-1948 служив в УПА на Холмщині у відділах к-ра „Ягоди", „Дуди" та в почоті к-ра тактичного відтинка УПА „Данилів" к-ра „Беркута" – „Ворона". У 1948 р. перейшов рейдом до Західньої Німеччини, а у 1950 р. переїхав до США. Був головою Головної управи Організації Оборони Лемківщини, членом колеґії лемківських видань, Українського Народного Союзу, Суспільної Служби Комбатантів, Української Централі, Українського Дому в Пасейку та інших громадських організацій. В останньому часі виконував функцію Голови видавництва „Літопис УПА".

Дітям, внукам, правнукам та усій Родині висловлюємо щирі співчуття.

Видавництво „Літопис УПА"
складає Родині та Друзям по зброї щирі співчуття із відходом у Вічність голови св. п. Юліяна Котляра

Вічна Йому пам`ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в пятницю, 28 серпня 2009 р. відійшла у вічність на 89-му році життя наша найдорожча дружина, мама, баба

св. п.

МАРТА СИДІР

нар. 24 серпня 1920 р. в с. Старих Стрілиськах, Україна.

Марта Сидір народилася у патріотичній родині вчителів Бронислави і Теодора Грицай. Ще молодою гімназисткою вступила в ряди ОУН. Була арештована чинниками КГБ і засуджена на кару смерти. Осуд зменшено на 25 років таборів тяжкого режиму. Чудом вдалася втеча з тюрми і дальша втеча на Захід. Була довголітньою і активною членкою Союзу Українок Америки – 33 відділу у Клівленді та 107 відділу у Сан Гозе. Була пресовою референткою, проводила збірки на стипендії для студентів в Україні та листування з Союзом Українок в Миколаєві поки невилічима хвороба припинила суспільну працю.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 5 вересня 2009 р. в церкві св. Володимира в Сан Гозе, Каліфорнія.

Залишені в глибокому смутку:

чоловік – Ярослав
дочка – Маруся з чоловіком Марком і дітьми Танею і Адріяном
син – Ярослав з дружиною Наталкою і дітьми Емою, Малєю і Софією
шваґерка – Дарія з дочкою Лясею

Вічна Її Память!

Замість квітів на могилу просимо складати пожертви на Союз Українок UNWLA, 1270 Chateau Drive, San Jose, CA 95120.

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода" ☐ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС): ....
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
....
Число телефона: (.......) ....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ